Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 114. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 18-го ЧЕРВНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 18, 1981 No. 114. VOL LXXXVIII

ЗАЯВА

Дорогі в Христі Браття і Сестри Української Католицької Помісної Церкви!

З різних сторін світу приходять до нас численні запити, щоб пояснити листування — досі зберігане в таємниці і щойно тепер опубліковане лише з боку московського патріярха (Журнал московской патриярхии" за квітень 1981р.) — між московським патріярхом Піменом і Папою Іваном Павлом II. Листи ці відносяться до торжественної і зробленої з почуття відповідальности Заяви Синоду українських католицьких єпископів з 2-го грудня 1980 року. Ця заява ще раз стверджувала неважність і канонічну незаконність т. зв. Львівського синоду 1946 року, на основі якого, як відомо, українців католиків змушено всіма способами, терором і насильством підчинитися московському патріярхатові і відректися єдности з Римським Апостольським Престолом.

Коли б ми замовчали в цей важкий момент, ми зрадили б наші пастирські обов'язки і нашу відповідальність перед правдою і любов'ю в Церкві Христа Господа. Тому видаємо цю нашу заяву без ніякого полемічного заміру, але в повній свідомості нашої відповідальности перед Богом і Церквою.

1. Заявляємо, що обмін листами відбувся за ініціятивою московського патріярхату без цілковитого нашого відома і без відома українського католицького єпископату. З нашого боку немає ніякої відповідальности за те, що сталося.

2. В дусі повної відданости, яка нас лучить із Святішим Отцем, маючи перед очима великі відповідальності за цілу Вселенську Церкву, які спочивають на Його плечах, до того тепер послаблених недавнім атентатом, будемо старатись одержати конечні вияснення від Апостольського Престолу. Як тільки це буде можливе, обговоримо це питання з самим Святішим Отцем.

3. Висловлюємо наше вдоволення, що Святіший Отець у своїй відповіді московському патріярхові підтвердив, що Апостольський Престіл стоїть твердо на позиції, яку зайняв у відношенні до прав українців католиків. З нашого боку заявляємо і також запевняємо Вас, що не уступимо в нічому, що відноситься до оборони існування, ідентичности і прав української Церкви і нашого Народу. Зробимо також усе в нашій силі, щоб сприяти щирому і чесному екуменічному діялогові, в якому визнається нас як Помісну Церкву і визнаються наші права і правду.

4. Закликаємо всіх наших українських католицьких вірних в Україні і по всьому світі сущих збільшити свої щирі молитви до Богоматері — Покрови України, до наших боговгодників — покровителів нашої Землі, щоб заступалися перед престолом Всемогутнього Бога-Отця, Його Сина Спасителя нашого і Святого Духа — Утішителя і Життя Подателя, щоб просвічував і кріпив Святішого Отця в цей важкий час, щоб неізреченним своїм промислом торкнув серця всіх нас, від яких залежить майбутність і доля Української Католицької Церкви на цьому світанку нашого християнського тисячоліття. Майте довір'я і не уставайте в молитві!

Рим, дня 8 червня 1981.

† Йосиф
Патріярх і Кардинал

МҐР І. БАЗАРКО ВІДХОДИТЬ НА ЕМЕРИТУРУ

Ню Йорк, Н. Й. — З днем 1-го квітня 1981 року мгр Іван Базарко, відомий український політичний і суспільно-громадський діяч, відійшов з посту адміністративного директора УККА після 22-ох років праці в Централі УККА.

Його праця в Централі УККА почалася в липні 1959 року, коли він почав працювати, як асистент сл. п. Василя Мудрого, а після його смерти в 1966 році мгр Базарко був назначений на пост директора Канцелярії УККА. На IX Конгресі УККА при кінці 1966 року він був обраний на становище екзекутивного директора УККА.

На цьому пості мгр Базарко виявив себе здібним і толерантним суспільним працівником, який своїм особистим підходом і тактом зумів з'єднати собі прихильність серед різних груп української громади в Америці.

За цю невтомну працю був нагороджений „Шевченківською Грамотою Волі" в 1972 році на XI Конгресі УККА, як теж почесними грамотами Відділу

мгр Іван Базарко

УККА в Ню Йорку й Філядельфії. Він особливо умів конструктивно співпрацювати з українськими церковними ієрархами. Спеціяльну подяку І. Базаркові зложила Екзекутива УККА на засіданні 15-го березня 1981 року.

На III Конгресі СКВУ в 1978 році мґр Базарко був вибраний на становище першого заступника голови СКВУ з правом перебрання призидентури по двох і пів роках в 1981 році.

З'їзд Сеньйорів УНС відбувається успішно

Союзівка (С. Куропась). — Об'єднання Сеньйорів УНСоюзу, тут, у неділю, 14-го червня, розпочало свій Сьомий З'їзд молебнем за членів Об'єднання та їхніх родин і панахидою за померлих членів у часі від 6-го З'їзду, в місцевій церкві Пресвятої Трійці; служив парох о.д-р Богдан Волошин.

В неділю ввечорі голова Комісії Сеньйорів УНС інж. Степан Куропась привітав численно прибулих на З'їзд Сеньйорів при спільній вечері, в час якої відбувся і гумористичний вечір для гостей.

У понеділок 15-го червня, о год. 10-ій ранку в імені Комісії Сеньйорів УНСоюзу голова її інж. С. Куропась відкрив офіційно Сьомий З'їзд Сеньйорів, передаючи ведення З'їзду голові Об'єднання Сеньйорів УНС мґ-рові Миколі Аврамчукові. З'їздова президія уконституювалася так: д-р Володимир Сенежак, предсідник, Сильвестер Мартюк — секретар української мови, Маріянна Бурбелла — секретар англійської мови. Далі вичерпні звіти дали урядовці Об'єднання, Контрольна комісія дала їм вотум довір'я і уділила абсолюторію.

Наступного дня З'їзду, у вівторок, Анастасія Волошин з Клівленду, яка є делеґаткою до Конференції Білого Дому для старших громадян Америки, мала доповіді про справи сеньйорів-громадян, як їх бачить американський Уряд. Багато корисних відомостей присутні сеньйори УНС також отримали з цікавої доповіді інж. Василя Вацика з Торонто, Канада, про організацію клюбів сеньйорів у Канаді.

Серед визначних гостей, які прибули на З'їзд, був теж наступний голова СКВУ мгр Іван Базарко з дружиною, якого сеньйори, учасники З'їзду, прийняли і вітали бурхливими оплесками. З'їзд закінчується на кінець тижня 20-21 червня.

Примусове перекидання дітей до віддалених шкіл засуджене Конґресом

Вашінгтон. - Доктринерство ліберальних кіл та породжене ним заперечення не лише всякого праґматизму, але й здорового глузду породили були примусове перекидання дітей до дальших шкіл, щоб тільки осягнути расове вимішання. Для переведення цього в життя треба було примусового транспортування дітей автобусами — „басінґ систем," — що й дало назву тій цілій справі. Два роки тому Конґрес ухвалив більшістю 20 голосів знесення того „басінґ систем". одначе президент Джіммі Картер не підписав того закону, тобто поставив вето на нього. Цього року 9-го червня знову відбулося голосування в Палаті Репрезентантів, в якому 265 голосами проти 122 знов заперечено „басінґ". Більше як дві треті конґресменів голосували проти „басінґ", чим остаточно пересудили його знесення.

„Басінґ" — типове явище теоретичного доктринерства, яке не оглядається ні на існуючі умови, ні на людські потреби, але в ім'я якихсь, нераз навіть справедливих вимог, застосовує непідходящі, а то й шкідливі міри. Власне таким був „басінґ". Великі групи дітей були відривані від свого окруження, своїх середовищ, а вислід з того був ніякий або навіть неґативний. Крім цього державі коштувало багато грошей для покриття коштів того, єдиного у світі, експерименту. Опозиція проти „басінґ" зростала з року на рік. У першу чергу батьки дітей, яких щоденно перекидали до далеких шкіл, були невдоволені з цього. Терпіла на цьому наука. Та це довго не помагало. Найбільше проти цього виступали батьки чорних дітей, які щораз голосніше протестували проти очевидного нонсенсу, що замість користи приносив ускладнення й шкоди, але довгий час це не мало наслідків.

ВІЗИТА ГЕЙҐА В ПЕКІНІ ЗАКІНЧИЛАСЯ УСПІХОМ

Пекін, КНР. — На закінчення своєї візити в Пекіні державний секретар Александер Гейґ відбув пресову конференцію для місцевої і закордонної преси. На цій конференції Гейґ уточнив зовсім нову ситуацію, яка заіснувала між ЗСА і КНР. Вони не є союзники, але є приятелями, які мають багато спільних цілей. І тому, як сказав Гейґ, „є всі вигляди на те, що Уряд президента Роналда Реґена відзначиться значним розгорненням китайсько-американської приязні і співпраці. Розмови між державним секретарем і керівними діячами КНР були надзвичайно важливі і успішні."

Розмови цим разом обняли широкий засяг проблем і практичних питань. Навіть таку дразливу справу, як продаж модерної американської зброї Китаєві, потрактовано як ту саму рутину, яка стосується до всіх інших приятелів ЗСА. Деталі і практичне запотребування Китая буде з'ясовано військовою делеґацією під проводом заступника генерального штабу КНР Лію Гуакінґа, яка вже в серпні удасться до Вашінґтону. Обидві сторони договорилися, що продаж обійматиме тільки ті роди зброї й технічне устаткування, які найкраще надаються для модернізаці і піднесення бойових збройних сил. З огляду на оборонний характер китайської мілітарної політики загально передбачують, що Пекін буде заінтересований у першу чергу в набутті наймодернішої протитанкової і протилетунської зброї.

Вашінгтон не лише вирішив продавати зброю КНР, але погодився внести до американського Конґресу такі проєкти законів, які визнали б інший характер КНР, як СССР. Ідеться в першу чергу про розрізнення ідеологічної бази російського і китайського режимів, де в обидвох випадках вона є марксо-ленінська, але у випадку СССР вона служить засобом для російського аґресивного імперіалізму, а в китайському є програмою внутрішніх соціяльних і економічних перемін, — твердять аналітики Уряду ЗСА.

Крім продажу зброї американська делеґація пого-

(Продовження на ст. 3)

Соціялісти перемагають у Франції

Париж, Франція. — Навіть ті, що сподівалися перемоги французьких соціялістів у парляментарних виборах, не думали, що ця перемога буде такою великою. Кількість голосів, відданих на кандидатів соціялістичної партії, була майже на 50 відсотків більшою, як в першій турі президентських виборів на соціялістичного кандидата. Ця велика перемога дасть змогу президентові соціялістові Франсуа Міттеранові з успіхом перевести пляновані зміни.

Остаточні висліди виборів будуть відомі щойно після другої виборчої тури, яка відбудеться наступної неділі, 21-го червня. В другій турі ставатимуть до виборів уже тільки найсильніші кандидати. Голоси тих, що відпадуть, підтримають інших кандидатів. Загально припускають, що найбільше таких голосів піде за соціялістичними кандидатами, зокрема, коли йдеться про комуністичних кандидатів і їхні голоси. Комуністична партія Франції доручила своїм членам у таких випадках, коли її кандидат отримав замало голосів, щоб закваліфікуватися до вирішньої тури, давати голоси на соціялістичних кандидатів. Таке доручення умотивоване не лише тим, що соціялісти, принаймні теоретично, найближчі комуністам, але й тому, що комуністи хочуть здобути базу, на якій вони могли б увійти в склад кабінету міністрів.

Тим часом участь комуністів у кабінеті щораз більше під знаком запиту з огляду на велику перемогу соціялістів, у висліді якої соціялісти зможуть здобути більшість голосів у парляменті без допомоги комуністів. Комуністи спочатку мали великі апетити на вищі пос-

(Продовження на ст. 3)

А. ЛУПИНІС ПЕРЕБУВАЄ ДЕСЯТЬ РОКІВ У ПСИХУШЦІ ЗА ВІРШ У ЧЕСТЬ ШЕВЧЕНКА

Ню Йорк, Н. Й., (Пресова Служба ЗП УГВР). — Передаємо повний текст самвидавного документу з України про „лікування" Анатолія Лупиноса в психушках СССР.

28 травня минає десять років від дня арешту Анатолія Івановича Лупиноса за прочитання вірша біля пам'ятника Шевченкові.

А. І. Лупиніс народився 1937 року. В 1954 році він закінчив десятирічку і вступив на механіко-математичний факультет Київського університету. В жовтні 1956 року його заарештували (за вірші, усні розмови) і засудили на шість років за статтею 58-10. У червні 1957 року його привезли до 7-го відділу Дубровлаґу (Мордовська АССР), а у вересні того самого року розпочали проти нього нове слідство.

За участь у страйку 2.000 в'язнів і за очолювання страйкового комітету його засудили за статтями 58-10, 58-11 („організація") та 58-14 (контрреволюційний саботаж") на 10 років ув'язнення. У 1962 році, перебуваючи у Владімірській тюрмі, він тяжко захворів — перенесений полiневрит спричинив параліч ніг, крім того, у нього виявили хвороби: виразка шлунка, дистрофія міокарда; нирковокам'яна хвороба і хвороба печінки. Повернувшись до Дубровлаґу в 1963 році (10-те відділення — особливий режим), він аж до звільнення здебільшого перебував у Центральній лікарні Дубровлаґу (селище Барашево, 3 т/в).

За два з половиною роки перед закінченням терміну батьки А. І. Лупиноса звернулися з проханням про помилування до Президії Верховної Ради СССР. Лікар табору, який лікував Лупиноса, запропонував йому написати власне прохання про помилування, обіцяючи додати потрібні для звільнення довідки та запевняючи в успіхові. Лупиніс написав заяву, в якій сказав, що він не проти звільнення, але він не змінив своїх переконань, буде діяти згідно з ними і не почуватиме себе зобов'язаним за помилування.

(Закінчення на стор. 4)

ПОНАД 7,000 ОСІБ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ФЕСТИВАЛІ В НЮ ДЖЕРЗІ

Голмдел, Н. Дж. (Т. К.). — З року в рік українці стейту Ню Джерзі мають нагоду продемонструвати велич і багатство своєї спадщини, зразки народного і прикладного мистецтва, чарівність своїх мелодій, запальність танців і ту особливу окремішність, що її від років описувано в різних часописах світу, де тільки поселилися українці — красу веселкових кольорів, співучість, чар життєрадісности.

Всіх, хто з'їжджався на сьомий Український Фестиваль в Ґарден Стейт Артс Центрі в Голмделі, Н. Дж., у суботу, 13-го червня ц. р., зустрічали звуки українських мелодій, натовпи елеґантно вбраних людей, ну, і приманливі пахощі української кухні.

Вже опівдні всі закутинки залитих сонцем просторих алей Артс Центру були заповнені юрбами людей, що товпилися біля столів під відкритим небом і у шатрах, на яких були розложені найрізноманітніших видів і форм керамічні вироби, вишивки — рушнички, блюзки, суконки тощо, — подивляли багаточисленні виставки картин, фотографій, приглядалися писанню писанок, яке демонстрували гості з далекого Міннеаполісу; карбуванню на дереві, що його демонстрували молоді мистці (Український Музей в Ню Йорку); звідти переходили до столів з книгами, зокрема дитячою літературою, з релігійною літературою; підписували петиції в обороні українських політичних в'язнів — коло столу організації Американці за Людські Права в Україні, зокрема в обороні Миколи Руденка і о. Василя Романюка, великі портрети яких було виставлено біля столів. Оглядали літературу на столі Комітету в обороні совєтських в'язнів. Неподалік — великий вибір українських платівок, біжутерії тощо.

Капеля бандуристів ім. Т. Шевченка

Любителі спорту мали нагоду побувати на спортових змаганнях, вперше включених у програму Фестивалю, між спортовими дружинами копаного м'яча „Тризуб" Філядельфія і „Чорноморська Січ", та жіночими відбиванковими дружинами цих же спортових клюбів. Змагання закінчилися вислідом: копаного м'яча — 4:1 на користь „Січі", ґолі забили для „Січі": Данило Благий два, Роман Букачевський один, Богдан Куцина один, а для „Тризуба" — Дмитро Кульчицький. Змагання у відбиванці закінчилися перемогою „Січі" із вислідом 15:7, 15:6, 15:12. Після закінчення змагань Омелян Твардовський роздав трофеї як переможцям, так і переможеним за участь у змаганнях.

Чудова соняшна погода, радісний настрій, маси на-

(Продовження на ст. 3)

СВЯТКУВАННЯ АКТУ 30-ГО ЧЕРВНЯ В КЛІВЛЕНДІ

Клівленд, Огайо (Т. Ц.). — В неділю, 21-го червня ц. р., тут відбудеться започаткування відзначення 40-річчя Акту 30-го червня 1941 року. Того ж дня в українських церквах будуть правитись Богослуження в наміренні українського народу. В суботу, 27-го червня, буде піднесено український прапор на щоглі біля ратуші міста, а ввечорі, о год. 6:30, в залі Святопокровського релігійно-громадського центру при 6810 Бродв'ю ровд в Пармі буде ювілейний бенкет, концерт і баль. Святочне слово виголосить гість з Европи мгр Слава Стецько і член Палати Репрезентантів Джан М. Ешбрук. В концертовій частині візьмуть участь соліст-тенор Василь Мельничин і молодий бандурист Марко Фаріон. Під час балю ґратиме оркестра „Кубань" з Канади.

У світі

ІРАНСЬКА АРТИЛЕРІЯ знову почала посилений обстріл Іраку. Цим разом ціллю обстрілу було портове місто Басра. Згідно з іракськими джерелами, жертвами обстрілу впало сім осіб, а коло сорока було поранених. Одначе інші джерела заперечують дані, що їх подало офіційне аґентство і подають значно вище число вбитих і поранених. Далекобійний обстріл іранської артилерії був частиною збільшеної воєнної активности на фронті. Вже від деякого часу були дані, що іракські частини підтягнули значні резерви, щоб могти остаточно здобути промисловий і нафтовий центр Абадан. Іракські частини справді пожвавили свої бойові акції, але вони не прибрали характеру офензиви. Деякі спостерігачі висловлюють переконання, що, не зважаючи на всі підкріплення й зусилля, іракська армія не є і не буде спроможна перевести плянованої акції.

В ЛОНДОНІ ВІДБУЛАСДЯ вступна розправа проти 17-річного Маркуса Саймона Сарджанта, який в суботу, 13-го червня, вистрілив вповлизу королеви шість сліпих набоїв. Сталося це, коли королева брала участь у відомій Параді прапорів на площі перед королівським палацом. Згідно з британським законом, обвинувачений повинен отримати сім років тюрми, але з огляду на його вік, він буде присуджений на меншу кару. Після цього випадку англійські чинники зревідували свою процедуру охорони королевої і її родини.

АФГАНСЬКЕ РАДІО повідомило про зміну уряду в Афганістані. Бабрак Кармаль, який об'єднував у своїх руках аж три функції — президента, прем'єра і голови комуністичної партії Парчам — передав функції прем'єра своєму співробітникові Алі Кішмандові. Одночасно з тим наступила зміна в складі цілого кабінету міністрів. При цій нагоді Кармаль виелемінував майже всіх прихильників комуністичної партії Хальк, — в Афганістані було дві комуністичні партії Парчам і Хальк, — а обсадив пости своїми людьми. Боротьба між тими двома комуністичними партіями виповнила значну частину діяльности комуністів Афганістану.

В Америці

ХВОРІ ВОЄННІ ВЕТЕРАНИ в Лос Анджелесі, які брали участь у війні у В'єтнамі, перебували тепер на протестній голодівці, і один із них заповідає, що голодуватиме до 4-го Липня, свята Американської незалежности, коли він має намір перетранспортуватися до Вашінґтону, щоб його допустили на побачення з Президентом. Чарлз Стікер, 34-річний ветеран з Оксфорду, перебуваючи вже 18-ий день на частковій голодівці, — він не відмовився від рідин, — сказав, що голодівка триває і триватиме аж поки скарги цих ветеранів не розгляне Уряд. Ветерани нарікають на несправедливе до них відношення керівництва шпиталів Адміністрації Ветеранів. Вони вимагають лабораторійного дослідження дії „середника — Орандж", яким усувалося листя на деревах у В'єтнамі; домагаються студій над психологічними проблемами ветеранів і побачення з президентом Реґеном.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ голосами 293 до 88 прийняла законопроєкт, який передбачає виасиґнування 5,06 більйона долярів на досліди і можливу серійну продукцію невтронної бомби, яка, як відомо, не нищить об'єктів, а тільки вбиває людей, тобто військовиків, навіть в панцерних возах чи танках. Уряд З'єднаних Стейтів Америки рішився на досліди і продукцію цієї нищівної зброї тільки після того, як Совєтський Союз почав переганяти Америку в деяких родах атомової зброї, зокрема в числі континентальних нуклеарних ракет, і танків розміщених в країнах Східньої Европи. В 1978 році президент Джіммі Картер тимчасово відклав досліди над цією зброєю, але в Пентаґоні, а також в Конґресі були вислови невдоволення таким потягненням Картера і коли тільки наступила зміна Уряду, Конґрес поновив розгляд цієї справи. Противник цього проєкту, нюйоркський конґресмен Тед Вайс, заявив, що ця зброя відновить ризико атомової війни, але інший конґресмен, Самуел Стреттон, який є членом конґресової комісії збройних, підкреслив, що невтронна бомба має чисто оборонний характер і жалував, що деякі, зокрема европейські країни, не розуміють цього і не можуть належно оцінити оборонного значення такої зброї.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00, UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Польонізація білоруськоі меншини

Українці — не єдиний народ, що протестує проти нищення культури і національних традицій українського населення у теперішній комуністичній Польщі.

Місячник „Бєларус", що виходить у Ню Йорку, помістив у числі за 25-те березня 1981 року передовицю англійською мовою, в якій описує обмеження та переслідування білоруської мови і культури в Польщі. Стаття цитує меморіял Центральної Ради Білоруського Суспільно-Культурного Товариства (БСКТ), — паралельний до Українського Суспільно-Культурного Товариства (УСКТ), що його засновано в 1950-их роках після усунення Бєрута.

Усі зажалення білоруської меншини в Польщі представлено в меморіялі до Станіслава Кані, польського комуністичного лідера, який йому вручено 25-го листопада 1980 року.

У меморіялі сказано, що навчання білоруської мови в початкових школах в окрузі Білостоку драстично впало в наслідок спеціяльних „реформ" та політики місцевої польської шкільної влади. Впроваджено принцип т. зв. добровільного навчання білоруської мови в початкових школах, але на практиці показалося, що цей принцип порушувано на кожному кроці: не було відповідних учителів, відчувалося „брак" навчальних підручників чи приміщення для школи. В результаті, за останнє **10-річчя наступив спад у числі дітей у початкових школах; кількість дітей в числі 11,000-12,000 в роках 1950-1960 впала до 3,400 в шкільному році 1980-1981.**

У ділянці видання білоруської літератури, білоруські письменники-автори мусять чекати роки, заки їх рукописи надрукують. Звичайно, такі рукописи підпадають строгій цензурі, і мало з них виходить друком.

Білоруська спільнота в Польщі була обурена замкненням Білоруського Етнографічного Музею в Біловежі, та забранням усіх історично-етнографічних експонатів до польського музею у Цєханові. Цей музей встановлено стараннями і з матеріяльною допомогою білоруської громади.

Польська влада рівнож унеможливила видання збірника про білоруський реґіональний фолкльор, що його білоруські вчені старалися видати під протекторатом Варшавського університету. Зліквідовано рівнож білоруську театральну групу „Лавоніча", ще недавно дуже популярну серед населення. Існуючі білоруські аматорські, театральні, хорові і танцювальні ансамблі радше животіють ніж існують, а це з браку фінансів, як теж з причин різних практичних перешкод з боку польської місцевої влади.

І хоча центральне білоруське товариство БСКТ створив таки не хто інший, а центральний польський уряд у Варшаві, його відділи замикає місцева влада з різних причин, яка зокрема забороняє творити відділи БСКТ по селах, хоч їм відомо, що більшість білоруського населення у Польщі живе по селах, і вся культурно-освітня діяльність відбувається в обласних осередках країни.

Назагал, подібно як з Українським Суспільно-Культурним Товариством, польське Міністерство Внутрішніх Справ у Варшаві не дає відповідних фондів, щоб вести культурну роботу серед білоруського населення.

Управа Білоруського Суспільно-Культурного Товариства одверто оскаржує польський уряд у зламанні Заключного Акту Гельсінкських угод. Провід Асоціяції Білорусинів у Великобританії переклав згаданий меморіял білорусів в Польщі на англійську мову та порозсилав копії до всіх членів Об'єднаних Націй та урядів держав у вільному світі, з проханням про інтервенцію у польському уряді у Варшаві в справі переслідування білоруської меншини польським комуністичним урядом.

ВИКОНАВЧА РАДА Світового банку після довгих і вичерпних дискусій вирішила відхилити пропозицію арабських країн надати Палестинській Визвольній Організації статус обсерватора в найвищих органах цього світового банку. Минулої осени вже було голосування в цій справі, яким вирішено до найближчої генеральної сесії не давати такого привілею ПВО, а засадниче вирішення у цій справі передати сесії. Сесія вирішила потвердити рішення з минулої осени з додатком, що це рішення дефінітивне й до нього вже більше повертатися не будуть. Американські представники рішуче виступали проти признання статусу обсерватора терористичній організації ПВО. Американців підтримали численні інші країни. Та сама справа буде на денному порядку Міжнародного валютного фонду на слідуючому засіданні. З огляду на те, що обидві інституції тісно пов'язані поміж собою, передбачують таке саме рішення в цій справі.

ДЖАКОБО ТІММЕРМАН, жид з Арґентини, який перебував 30 місяців у тюрмі в Арґентині, а після звільнення і приїзду до ЗСА написав спомини, висловився неґативно про політику президента Роналда Реґена на відтинку людських прав. Тіммерман є під сильним обстрілом американської преси, яка відкрила його пов'язання з підозрілими лівими елементами.

Від самого початку приходу до влади в Білому Домі Уряду президента Реґена виринали різні, і деколи оправдані, замітки, про непослідовність та навіть „хаотичність" закордонної політики цього Уряду. Такі думки виринали в Америці й у світі взагалі, тому що різні високопоставлені речники у Вашінгтоні говорили чи вияснювали певні озиції Уряду, не узгіднивши наперед поніж собою одну лінію у закордонних справах. Це особливо стосується знесення президентом Реґеном збіжевого ембарго, що його **наклав на СССР президент Картер після совєтської інвазії Афганістану.**

У днях від 1-2-го червня ц. р. відбулася Крайова Конференція у справі Американської Закордонної Політики в Державному департаменті, на якій виступав державний секретар Алек**сандер Гейґ і ряд інших дип**ломатів Уряду, які в основному подали головні напрямні цієї політики.

Генерал Гейґ, знаний уже зі своєї „недипломатичної" **одвертости й безпосередности**, подав дуже ясні й вичерпні напрямні американської закордонної політики. Він твердив, що однією із головних цілей уряду—це „перебудова" або реконструкція міжнародного „довкілля", цебто, допровадження до збалянсованої рівноваги сил, базованої на цивілізованому кодексі поведінки та **повстриманости. Він назвав** ці нові напрямні „головними стовпами" американської політики у світі.

Володимир Душник

УВИРАЗНЮЄТЬСЯ ЗАКОРДОННА ПОЛІТИКА ЗСА

Щоб американська політика мала ефективні наслідки у світі, Америка мусить привернути і зміцнити своє **економічне й політично-мілі**тарне становище. Це може статися тоді, коли Америка поправить своє економічне положення шляхом—припинення інфляції, зменшення податків, стимуляції експорту і зменшення безробіття.

У дальшому, в наслідок занедбання, американська мілітарна сила за останніх кілька років послабла до тієї міри, що втратила провідну ролю серед народів вільного світу. Отже, в першу чергу Америка мусить привернути свою мілітарну силу шляхом зміцнення усіх родів американських збройних сил і шляхом модернізації озброєння на суші, на морі і повітрі.

Подруге, Америка мусить зревіталізувати НАТО шляхом модернізації його озброєння та більшої допомоги европейських членів **цього важливого союзу.**

Америка повинна— і мусить—повести куди більш **успішну й ефективнішу політику супроти країн** третього світу, які починають зневірюватися в „совєтську допомогу", яка приносить їм насилля і домашні війни. Не зважаючи на великі **економічні і мілітарні зу**силля і допомогу кубинських наємників, совєтський вплив в Африці починає затрачувати свою силу. Тому то в Конгресі тепер є намагання уневажнити т.зв. Амендмент Кларка, який забороняє мілітарну допомогу антикомуністичним повстанцям в Анголі, яким Америка хоче тепер допомагати.

Генерал Гейґ ствердив, що більші зусилля проти **міжнародного тероризму в** ніякому разі не означають занехання прав людини, які Америка буде надалі обороняти й захищати. Він твердив, що **американський уряд** має „незаперечні докази", що Москва не тільки інспірує, але активно допомагає терористам, щоб вносити заколот і хаос у „капіталістичному" світі.

Говорячи про американсько-совєтські відносин, державний секретар заявив, що особисто він був проти знесення збіжевого ембарґо, але тепер підтримує рішення **Президента, як і повинно бути в демократичній дер**жаві. **Ген. Гейґ твердив, що переговори між ЗСА і СССР** про обмеження атомових зброєнь почнуться восені, коли він зустрінеться з Ґромиком на зібранні Генеральної Асамблеї ОН.

Якщо мова про такі особливо вразливі питання американської закордонної політики, як Ель Сальвадор, Близький Схід і Польща, Америка має альтернативи, **які можна буде ужити,** а про які, звичайно, він не міг публічно говорити.

Ряд інших речників Державного департаменту реферував про такі справи, як економічні ресурси, енерґе**тика та торговля; про економічну програму Президен**та Реґена та інші внутрішні проблеми Америки.

Зокрема дуже докладно з'ясовано такі проблеми, як американська політика відносно Африки, головно щодо Південної Африки і Намібії та Анґолі. Спеціяльну увагу присвячено таким пи**танням, як політика ЗСА** щодо Центральної Америки (Ель Сальвадор і Нікараґуа) та Мехіко та справи не**легальної еміґрації із цих країн до Америки**

Вияснено також питання американської політики на Близькому Сході та мирові місії амбасадора Філіпа Габіба. Питання положення над Перською затокою мали рівнож відповідні насвітлення, як також відповіді на питання зосередження американських повітряних і морських сил.

Назагал, теперішня американська закордонна полі**тика, після певних зиґзаґів** і непевности, прибирає тверді форми окреслення і напряму, що,очевидно,може тільки одушевити союзників Америки в Европі, навіть соціялістичного президента **Франції Міттерана**, міністер закордонних справ якого заявив, що його уряд одобрює **і підтримуватиме закордон**ну політику Америки.

А це є куди більше як звичайні реторично-красномовні декларації, що ми звикли були чути з Білого Дому в минулому.

Леся Лисак-Тивонюк

Без батька...

Майже кожного дня продавчиня Марта думає про те. Не тому, що її батько давно упокоївся у Бозі. Ця гадка приходить настирливо, коли бачить у крамниці дітей, у яких є тільки матір. Звідкіля Марта знає, що у них немає батька? Зовсім просто: коли хтось уже тридцять років обслуговує людей у крамниці, той по декількох словах вже може „відчитати", хто вони такі.

На око ніби все в порядку. Матері, а часто навіть й бабуні, які купують для дітей безбатченків одежу, без сумніву намагаються їм дати все, що можна купити за гроші. Проте, вдома бракує батька. Навіть уже не йдеться про матеріяльне забезпечення дітей, що колись давно було одним із основних батьківських завдань-обов'язків. Бо деякі теперішні жінки-матері, заробляють не гірше від чоловіків. До крамниці теж заходять численні матері, які є разом з дітьми на суспільному удержанні — „велфері". Не в самих грошах справа. Бракує щось важливіше. Бракує батьківського ума, серця, батьківського прикладу. Бракує руки, яка б сердечно й розумно покермувала хатою...

Марті жалко дітей-безбатченків. Ще доки малі — півбіди. Материнська любов й піклування вистачають. Та що буде коли підростуть? Чи сама мати зуміє подолати обов'язки, які в родині розділені надвоє: на батька й матір?

Мабуть, при найліпшій волі сама мати не дасть ради... Бо, якщо б дала, то Марта не чула б щоденно в радіо заклику. А цей заклик звучить: „Чоловіки доброї волі, станьте „старшим братом" для хлопчика, в якого нема батька! У нашому місті є багато хлопчиків, які до болю вас потребують! Якщо заопікуєтеся одним з них — сповните шляхетне діло! Ваш кошт буде дуже малий: всього кілька годин на тиждень. „Can you spare little time for some little boy"? Заповідач подає число телефону, на яке треба зголошуватися, і ще раз підкреслює, що ці хлопчики без батька потребують зрілого чоловіка, який бодай частинно заступив би місце батька.

Коли Марта була дитиною, панував погляд, що батько — це „тверда рука". Ніби, що батька треба любити й шанувати, але... з певним острахом. Може, подекуди так і було, але не в всюди. „Тверда рука" — це не фізична кара за найменшу провину. Це розумна, рішуча дисципліна. Для виховання дітей вона необхідна. Цей рід дисципліни основується на батьківському авторитеті. Її батько не підніс ніколи на неї руки, ба, не підніс навіть голосу! Говорив тихо, чітко, але рішуче. Мала Марта знала, що те, що він казав зробити — треба без дискусій виконати.

Мартин батько був народним учителем. У тих часах ані закон, ані шкільна влада, ані навіть багато батьків, не забороняли фізичного покарання школяриків, які або провинилися, або не вивчили лекції. У численних народних школах у клясах на столі лежала так звана „тростина" якою — у найкращому випадку — вчитель бив по столі, щоб діти перестали галасувати під час навчання. На протязі чверть сторіччя батьківської вчительської праці „тростини" в його клясах не бувало! Своєю повагою, своїм тихим, безпристрасним голосом, батько Марти вдержував завжди ідеальну тишу під час лекцій.

Ще одне врилося у Мартину пам'ять — безкомпромісова чесність, яка ціхувала батька. За все своє життя нікого не скривдив, про нікого зле не говорив. Сказав їй: „Завжди сплачуй сумлінно свої борги. Завжди плати без зволікань кожному, кому доручиш виконання якоїсь роботи для тебе. Пам'ятай, що гріхами, які кличуть до неба про пімсту є: покривдження убогих, вдів і сиріт та здержання наємної, добре заслуженої заплати".

Чи батько був чуттєвий, чи як тепер кажуть, „сантиментальний?" Може, та ніколи цього не виявляв. У всякому разі не розпещував одиначки — і тим зробив їй хіба найбільшу прислугу! Бо у воєнних і повоєнних жорстоких часах, „пещена дитина" була б стала духовою калікою. Нерозпещена зуміла перенести всі удари долі і не бути для нікого тягарем.

Гірка доля вдів, яким смерть забрала не тільки товариша життя, але й батька дітей. Але теж жалюгідна доля дітей, які від народження не мають законного батька... Тому віддаймо належну пошану всім українським батькам, які разом з матерями виховують здорове духом молоде українське покоління. Там, на рідній землі, і тут, за океаном. І хай попливе молитва за батьків, яких вже немає між живими на землі. Одна з них за Батька, який „вчив людські діти" добрим словом — і ще кращим прикладом чесности.

ЗГІДНО З ІНФОРМАЦІЯМИ Колюмбійського університету, письменники не зважаючи на те, що їхні твори дуже часто фільмуються різними фільмовими корпораціями, а частина їхніх книжок виходить масовим тиражем, зараховуються до бідного прошарку населення З'єднаних Стейтів Америки. Тільки поодинокі письменники досягнули рівня середньої і вищої кляси в американському суспільстві, решта заледве животіє. Більшість письменників не мають навіть з чого виживати, а їхні приходи з книжок не переходять суми 6,000 долярів у річному відношенні. В загальному письменники не можуть виживати за свої твори і мусять старатися про інші праці, які забезпечують їм екзистенцію.

„ОБМІН ПОСЛАННЯМИ"

Офіціоз Московського Патріярхату „Информационный Бюллетень" з 8-го квітня цього року опублікував досі тримане в таємниці листування поміж Папою Римським Павлом Іваном Другим і московським патріярхом Піменом, яке появилося під назвою „Обмен Посланиями" і з коротким поясненням від редакції цього бюлетеня. Передруковуємо весь цей матеріял з затриманням великих літер у назвах, як це є в оригіналі російському, з поясненням від редакції „И.Б." у перекладі Л. В-ої з російської мови на українську. Бюлетень видає Відділ зовнішніх церковних зносин Московського Патріярхату. Ред.

„У зв'язку з появою в західній пресі матеріялів Синоду Українських католицьких єпископів (25 листопада — 2 жовтня 1980 року), які торкалися Львівського Церковного Собору 1946 року, публікуємо листування поміж Патріярхом Московським і всієї Руси Піменом і Папою Римським Іваном Павлом II.

* * *

Його Святості, Святішому Йоанові Павлові II, Папі Римському

Ваша Святосте, возлюблений у Господі Брате!

Преосвящений митрополит Крутицький, який повертався із Святого Міста Єрусалиму через Рим, і Коломенський Ювеналій, голова Відділу зовнішніх церковних зносин, передав мені Ваше послання з 16 грудня ц. р. у відповідь на моє з 21 травня ц.р., і прикладені до нього документи, які стосуються до питань християнського миротворства, за що я сердечно дякую Вашій Святості, і після старанного вивчення цих документів я своєчасно відповім. Я твердо переконаний, що Римсько-Католицька і Російська Православна Церкви можуть кожна і разом багато зробити для укріплення миру у відносинах між народами і державами.

Ваша Святосте, до нас надійшли відомості про з Вашого благословення Синод українських католицьких єпископів, який нещодавно мав місце у Ватикані. Крім того, Преосвященний митрополит Ювеналій докладно інформував мене про його прийняття у Вашої Святости і про його розмови з високими представниками Вашої Церкви.

З глибокою тривогою і гіркотою я змушений сказати, що Декларація Синоду у повному значенні цього слова може перекреслити всі ті великі досягнення у сфері братського зближення двох наших Церков, які є результатом наших обоюдних наполегливих зусиль у час і після Другого Ватиканського Собору. Вона створює настільки небезпечне напруження у стосунках поміж Римо-Католицькою і Російською Православною Церквами, що воно може бути назване не інакше, як трагічним, через ті руїнницькі наслідки, які воно може внести у взаємовідносини двох наших братських Церков. Зміст і дух Декларації чужі пануючому поміж нами духові екуменічного братерства, і більш того — (вони) роблять спробу переглянути і нарушити сучасну структуру Російської Православної Церкви. Я не хотів би зараз торкатися окремих положень Декларації та аналізувати їх, бо уважаю, що це може лишень поглибити спогади про трагічний характер минулих взаємовідносин двох наших Церков, які тяжким тягарем лежать на одній і другій стороні.

Я пишу Вашій Святості з надією на можливість віднайти вихід із створеного небезпечного для наших двосторонніх відносин стану. Преосвященний митрополит Ювеналій повідомив мене, що на підставі розуміння Високопреосвященного кардинала Владислава Рубіна і співробітника Вашого Секретаріяту для сприяння християнському єднанню, до часу висловлення Вашою Святістю свого відношення до згаданої Декларації і до часу її затвердження Вами, цей документ не має юридичної і канонічної сили для Римо-Католицької Церкви. Ця обставина вселяє в мене глибоку віру, що Ваша Святість, перед лицем витвореної небезпечної обстановки в цей відповідальний час успішно недавно початого православно-католицького богословського діялогу, найдете в собі силу і проявите мудрість, щоби не допустити повороту відносин поміж двома нашими Церквами до того сумного стану, в якому вони перебували до Понтифікату блаженноспочилого Папи Івана XXIII.

Ваша Святосте, я уважаю своїм обов'язком повідомити Вас, що в результаті цієї Декларації Синоду в глибинах Російської Православної Церкви зростає глибоке напруження по відношенні Церкви, Представником якої є Ви. Я настійно прошу і переконую Вас без зволікання розпочати такі дії, які не тільки що не до-

(Продовження на ст. 5)

Євген Пащин

ЯК МИ ЗРОБИЛИ БОКСЕРА З МИХАЙЛА ПОМІРКА

(Спомин з боксерської ланки СТ „Україна")

Від 1937 року, коли я приїхав з Тернополя до Львова, пролетіло більш як 40 років. Я приїхав якраз на футбольні змагання „Україна" — „Поґонь". Трибуна заповнена і кругом на „партері" народ стоїть у три ряди. Чути крик чи може рев: „Україна-а-а-а! Україна-а-а-а!" Народ прямо шаліє.

Нараз, не далі як яких 10 метрів від мене починається чергова суперечка „за справедливість', а зараз потім кулачна „дискусія". На біжню вибігає якийсь тип з великою пістолею і кричить: „Єстем з поліції!", і наближається до стрункого чорнявця у вишитій сорочці, який власне „дискутує".

В цій секунді з правого боку вискакує широкоплечий чоловік і одним ударом п'ястука кладе „владзу" на біжню. „Хатрак" (поліційний агент) поволі підноситься, і я бачу що його обличчя почорніло як земля. Пізніше розповів мені Володя Сія, що той, хто поклав „владзу", був старший Жирко, брат того, що вів „дискусію".

— От, львов'яни! — подумав я,— от, молодці! — Таких нам потрібно для „України" і для України.

Незабаром я вже на постійно приїхав до нашого чудового Львова, щоб змагатися в боксерській ланці „України". Власне Володимир Сія приїхав до Тернополя і завербував мене до СТ „Україна". Тернопільське „Поділля" не хотіло мене відпустити, бо воно увійшло саме до кляси „А" в зимовому сезоні 1936 року. Провідник боксерської ланки „Поділля" Ілько Коцюмбас скаржився, що йому Львів забирає змагунів, але все таки поступився моєму бажанню, бо я хотів бути в „Україні", а не в Тернополі, і він це зрозумів.

Я був зачарований самою назвою „Україна" і тішився, що буду змагатися за її славу. В спортовій сторінці часопису „Діло" був допис про боксерську ланку „України" і там я вичитав, що в середній вазі — я звернув на це пильну увагу, — змагається Левко Микитин, брат воротаря Тараса Микитина.

Коли я приїхав до Львова, з домівки С.Т. „Україна" забрав мене старший Пазуняк, Володимир, член Управи клюбу, великий фанатик боксу і копаного м'яча. В гостинній хаті панства Пазуняків на Левандівці я перебув цілий тиждень. На другий день після мого приїзду я був вже на тренінґу в спортовій залі при вул. Яблоновських. Там запізнався особисто з Левком Микитином і там ми відбули перший „шпарінґ".

Тоді я познайомився з рештою боксерської нашої братії, тренером і секундантом якої був В.Сія. Він був просто „мамою" нашої ланки. Він був присутній на всіх тренінґах, привозив рукавиці, весь потрібний виряд і все, що нам лише було потрібне. Він працював у фабриці Олександра Левицького, голови СТ „Україна". Провідником боксерської ланки був мґр Петро Харак.

Вкінці прийшли перші змагання „України" проти польського клюбу „Сьвітезь". Склад „України" був такий: вага „мухи" — Тизьо; „когута" — Кіт; „пера" — Рудницький; легка вага — Ощудляк; півсередня вага — Білий; середня—Левко Микитин, півважка — Пащин. У важкій вазі (понад 80 кг) ми не мали змагуна.

Докладного висліду змагань не пригадую, — це ж більше як 40 років, — але пам'ятаю, що „Тосько" Білий грався з своїм противником і вдаряв його, куди лише хотів. Я виграв нокавтом у першій рунді. Дуже нас розчарувало, що Левко Микитин, який боровся в першій рунді, в перерві сів на крісло, скинув рукавиці і вже більше не хотів боротися. Чому? — це залишилося назавжди таємницею для мене. Це був його останній виступ.

На тренінги приходило багато нашої молоді з цілого Львова. Майже всі з ланки наколесників вправляли протягом цілої зими. Постійно приходили студенти: Левко Шехович, М. Орловський, Ю. Кишакевич, і багато інших. Середні і легші ваги („муха", „когут", „перо", легка, півсередня, середня і півважка) ми мали, але важкої (понад 80 кг) — не можна було знайти, хоч гинь!

Одного вечора, а було це лише чи не один тиждень перед змаганнями за вхід до „А" кляси, перемишляки Романець і Кліш привели до домівки „України" молодця більш як середнього росту, чорнявця у великих рогових окулярах.. Зраділи вони і відрекомендували: „Маємо важку вагу, 80 кілограмів — Михайло Помірко!" Падають питання: „Спортом ви займалися?" Відповідає: „Кидав кулею ". „Гаразд! Зараз їдемо до бюра Боксерського союз 'ПЗБ', там треба зареєструватися і то не пізніше як на тиждень перед змаганнями." Одночасно ми телефонуємо до Володі Сії: „Привозь рукавиці до домівки, бо ми знайшли нарешті важку вагу!"

На другий день ідемо з Помірком на якісь змагання, які якраз, на наше щастя, відбувалися на спортовій залі при вул. Яблонських. Пояснюємо йому всі правила, що можна, а чого не можна, бож за тиждень він прийде на рінґ вперше у своєму житті. Знаємо, що наш противник важкої ваги, мабуть, теж не має, але все можливе — може і вони знайдуть когось?

Показую нашому новому змагунові підставову боксерську поставу, як ходити по рінґу, як відскакувати від противника, і, щонайважніше, як вдаряти і як противника зводити. Я стукнув ногою, Михайло автоматично махнув руками вниз. Я торкнувся легенько його носа рукавицею, показуючи, як легко можна звести з панталику противника. Наша наука тривала лише кілька годин, — а що можна за такий короткий час зробити з сирого матеріялу?

До цих змагань за вхід до „А" кляси ми виступили в складі: Тизьо, Шолдра, Рудницький, Ощудляк, Білий, Левкович, Пащин і Помірко.

Кожному, хто цікавився дружиновими змаганнями з боксу, відомо, що кожна боротьба виграна рахується за дві точки для дружини. Коли після легших ваг прийшла моя черга у півважкій категорії, я здобув свої дві точки, і становище змагань вирівняне: 7:7. Сім точок для нас і сім для противної дружини. Помірко має рішальну боротьбу. Якщо він програє, то і ціла дружина програє; якщо він виграє,— ми входимо до кляси „А"...

Виявляється, що і противники знайшли важку вагу. Противник Михайла дуже високий і з своєю довгою шиєю

(Продовження на ст. 5)

Понад 7,000 осіб...

(Закінчення зі стор. 1)

роду (понад 7,000 осіб) — все це, докупи взяте, збуджувало апетити, тож не було покривджено і численних „шефів" кулінарного мистецтва, що по поміркованих цінах з блискавичною швидкістю обслуговували зголоднілих різними яствами, від холодного борщу, голубців, вареників, чи, як бажаєте, пирогів, починаючи, на традиційних „гат догах", пахучій каві і всілякому печиву кінчаючи.

У денній програмі — виступи на відкритій площі, влаштуванням яких займалася Анна Банасевич-Міле, і якими професійно і дотепно проводив молодий адвокат Ігор Раковський, виступили ансамбль молодих бандуристів „Орли" під кер. Петра Лучки і Володимира Васькова; п'ятичленна оркестра „Чари" під керівництвом Володимира Сизоненка; танцювальний ансамбль „Воля" з Картерету, Н. Дж., дир. і хореограф Володимир Юрченюк; та молодий маґік „ґрейт Кіґіні" Тарас Кіґічак.

Після закінчення концерту голова Фестивального комітету Йосип Лисоґір на цій же площі представив губернатора Брендана Бирна у супроводі Джана Дейґнена, колишнього генерального прокуратора Ню Джерзі, і підкреслив заслуги губернатора у відношенні до етнічних груп, ствердивши, що Б. Бирн був першим губернатором в цьому стейті, який створив Етнічну Раду. З коротким словом виступила Каміль Смородська, представник від української громади та голова наукових справ в Етнічній Раді, яка сказала, що важливо не тільки те, що губернатор Бирн створив ЕР, але і те, як він співпрацював з цією радою, і що завдяки йому діти, що вивчають у школах українську мову, діставатимуть тепер за неї кредити, нарівні з іншими предметами.

Завітав на Фестиваль і кандидат на губернатора стейту Ню Джерзі від Республіканської партії Том Кейн, який ще перед початком концерту відбув „міні" пресконференцію. Відповідаючи на питання про його відношення до боротьби за права людини в Україні, він сказав, що, хоч питання про національні і людські права в Україні належать до функцій федерального Уряду, він уважає своїм моральним обов'язком сприяти і підтримувати заходи в цьому напрямку. На питання, чи підтримає резолюцію в обороні Юрія Шухевича, він відповів позитивно. Він також згадав про свої пляни переглянути справу з шкільними підручниками, в яких неправильно подано історичні факти про Україну.

Концерт на сцені Артс Центру, влаштуванням якого займалася Квітка Семанишин, розпочався в 5-ій годині вечора відспіванням американського гимну всіми присутніми у супроводі оркестри.

На сцені, прикрашеній американським і українським прапорами та тризубом, голова Фестивального комітету Й. Лисоґір, представив комишінера Кейна, який привітав всіх зібраних від імени Артс Центру і підкреслив величезний вклад українців в культурну діяльність центру, та заклика присутніх аплодисментами виявити свою подяку Фестивальному комітетові, який вклав багато труду у влаштування цієї імпрези. Після цього Й. Лисоґір офіційно відкрив Фестиваль, представ Митрополита УПЦеркви Владику Мстислава та численне духовенство. Він згадав, що очікується прибуття демократичного кандидата на губернатора стейту Ню Джерзі, Джеймса Флоріо, а комишінер Там Кейн (який вже в той час сидів серед публіки) — це кандидат на губернатора від Республіканської партії.

Згодом Й. Лисоґір представив представника президента Рональда Реґена, П'єра Даленті, який прочитав листа від Президента. В листі президент Реґен вибачився за те, що не міг прибути на Фестиваль, як це він зробив минулого року, але побажав успіху учасникам і висловив признання всім українцям за їх вклад в розбудову ЗСА.

Й. Лисоґір запропонував заспівати для президента Р. Реґена „Многая Літа", на що присутні спонтанно відгукнулися. Для Першої Лейді передано українську писанку.

Концерт, який проводив вже шостий раз гість з Канади Ярослав Семчишин, започаткував щойно два роки тому створений Український Фестивальний Ансамбль Танцю (UFDC) з Канади, керівник і хореограф Микола Жуковин, що складається із професійних або напівпрофесійних танцюристів з Канади і багатьох стейтів ЗСА.

Першою точкою ансамблю, якому грала до танцю власна оркестра під диригентурою Ярослава Григорського, був „Прелюд" — під час якого представлено публіці всіх танцюристів і танцюристок.

Наступною точкою був виступ Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка під диригентурою маестра Григорія Китастого, яку публіка зустріла довго невгаваючими оплесками. Бандуристи заспівали „Вставай, народе" муз. Китастого, соліст — Ярема Цісарук; „Дума про Нечая" муз. Д. Січинського, сольо В. Шевелі.

І знову — танцюристи, цим разом у гумористичному танці „Пірвані обіцянки" під мелодію пісні „Ти ж мене підманила..."

Танцюристів змінювала модерна оркестра „Промінь" з Чікаґо, соліст (співак) — Степан Пилипчак, що заграла „Розцвіла рожа"; „Хвиля" сл. М. Щербака, муз. Б. Крутяка; додаткову до програми пісню композитора Володимира Івасюка „Водограй" і „Вязанку українських народних пісень".

На закінчення першої частини концерту Фестивальний ансамбль протанцював молдавський танок „Ларк", присвячений „добрим сусідам України — Молдавії".

Після десятихвилинної перерви перед початком другої частини концерту голова ФК, Й. Лисоґір представив прибулого на Фестиваль комишінера громадських справ Джозефа ЛеФанте.

Танцювальний ансамбль виконав модерний гумористичний танець „Українські боксери, які ніколи не поїхали на Олімпійські гри до Москви". Їх змінили на сцені бандуристи, які проспівали „Грай бандуро" муз. Г. Китастого; „Ой, дівчино шумить гай" обр. Г. Китастого; пісню з кінофільму „Лав сторі" муз. Ф. Лой, соліст Юрій Оришкевич; „Ой, чия ж це хата" муз. М. Лисенка і „Грай, бандуро, грай" муз. І. Шамо. На прохання публіки, виявлене настирливими, нестихаючими аплодисментами, капеля проспівала ще пісню „Дума про Тютюнника", заспівали Я. Цісарук і Ю. Оришкевич.

Конферансьє Я. Семчишин торкнувся поважнішої теми — тисячоріччя хрищення України в не так уже далекому 1988 році. Це буде найбільшим святом цього століття не тільки для України, але й для всього християнського світу, — сказав він, та висловив надію, „що, може, ми будемо святкувати це свято біля св. Володимира в Києві", тому треба готуватися до цього торжества щодня, щодня".

І ось на сцені знову танцюристи. Цим разом розсмішували глядачів гумористичним танцем „Старий гуцул", в якому група старих — „емеритів" — гуцулів згадують свої молоді роки. Закінчивши танок, покидали сцену, але глядачі вимагали повторення, тож шкандибаючі гуцули „шкварнули" знову.

Наступну точку було заповіджено у програмі „Спеціяльний виступ Джека Пеленса" (Володимира Палагнюка), відомого актора, який виступав в понад п'ятдесятох фільмах, а також на телевізії. Заповідженний жартівливо конферансьє: „Не знаю, чому його запросили, адже він не говорить по-українському", Пеленс, ледве дочекавшись, щоб стихла буря оплесків, що зустріла його вхід на сцену, сказав по-українському: „Я думаю, він дурний, бо думає, що я по-українському не знаю".

Далі вже по-англійському він розповів, що коли він їхав на цей Фестиваль, то в авті запитав молоду українку, 14-річну дівчину Деніс, родина якої їхала з ним, що вона бажала б побачити і почути на Фестивалі. Відповідь дівчини так йому сподобалась, що він викликав її на сцену, щоб повторити самій свої слова. І сказала Деніс: „Я хотіла б побачити, що буде багато молодих, бачити, що молоде покоління дістає підтримку від старших. Молоде покоління шукає заохочення, щоб ми могли жити традиціями наших батьків в цьому скомплікованому політичними подіями світі, зберегти стиль життя своїх батьків, та показати їм, що „Wi can do it!".

Джек Пеленс, говорячи про Україну, країну походження своїх предків підкреслив, що Україна існувала „геть перед народженням Росії". Він розповів, що ще у молодому віці захоплювався поезіями Тараса Шевченка, які йому, дитині, читав його батько. Дві поезії Шевченка вибрав він для рецитації (по-англійському) в цьому вечорі — „Мені однаково..." та „Бандуристе, орле сизий" і своїм красним читанням викликав справді бурю оплесків від вдячних слухачів. Прощаючи публіку, сказав Пеленс: „Наступного разу я рецитуватиму виключно по-українському".

Наступна точка — танцюристи з Фестивального ансамблю закінчили свою участь у цьому багатобарвистому святі „Гопаком".

На закінчення концерту Я. Семчишин прочитав вірш Богдана Нижанківського-Бабая, який, як він сказав, „віддзеркалює нашу Україну" — Історія розстрілу".

Від Фестивального комітету наділено букетами квітів маестра Г. Китастого, Дж. Пеленса, М. Жуковича і Я. Семчишина.

Відспіванням всіми присутніми разом із Капелею Бандуристів „Ще не вмерла Україна" закінчено цей вдалий Фестиваль.

Після концерту сотні молоді поїхали на забаву до Українського Культурного Центру у Бавид Бруку, де під звуки оркестр „Буря" з Торонто і „Промінь" із Чікаґо забавлялися геть, до пізньої ночі.

Телевізійна сітка PBS накручувала документальний фільм з цього Фестивалю.

Привітальний танок Українського Фестивального Ансамблю — у повітрі соліст Андрій Бачинський

Сцена із заключного „Гопака"

Губернатор Брендан Бирн серед учасників Фестивалю

Станок УНСоюзу

ЗГІДНО З РІШЕННЯМ Найвищого Суду З'єднаних Стейтів Америки, від тепер кожна адміністрація федеральної в'язниці може посадити до келії призначеної тільки для одного в'язня, дві особи, з передумовою, що таке розміщення не буде загрозою для здоров'я в'язнів. Досі тюремні власті не могли цього робити, не зважаючи на це, що деякі келії є досить просторі, бо в'язні все покликались на заборону зафіксовану в кримінальному кодексі. У зв'язку з тим, майже всі в'язниці ЗСА були „переповнені", хоч нормально у таких приміщеннях в інших, навіть західньоевропейських країнах, приміщується значно вище число в'язнів. За зміною цього кодексу голосувало вісім суддів, проти тільки один.

Соціялісти перемагають...

(Продовження зі стор. 1)

ти в кабінеті міністрів, одначе в теперішній ситуації, навіть якщо б Міттеран і соціялісти захотіли мати їх в уряді, то можуть запропонувати їм тільки нижчі пости. Комуністи втратили при теперішніх виборах так багато голосів, що ледве осягнули границю 15 відсотків. Це у порівнянні з дотеперішніми понад 20-ма відсотками.

Поразка комуністів викликала цілий ряд коментарів. Причину цієї поразки аналітики бачать у застарілій програмі внутрішньої політики французьких комуністів, у їхньому тісному пов'язанні з Москвою, — про комуністичного лідера Жоржа Марше говорять, що він перейшов у Москві вишкіл і співпрацює з КГБ, — в підтримуванні французькою комуністичною партією навіть таких злочинів СССР, як напад на Афганістан, імперіялістична політика Москви в світі, погрози Польщі тощо.

Праві угрупування в загальному затримали свою силову позицію, тобто коло 40 відсотків виборчих голосів. З того деґолісти здобули 21 відсоток, а група попереднього президента Валєрі Жіскара д'Естена 19 відсотків. Це повинно дати деґолістам від 75-ти до 80-ти депутатів, а групі Жіскара д'Естена — від 65-ти до 70-ти депутатів. Комуністи, які мали дотепер 89 депутатів, впадуть до коло 50-ти. Всіх депутатів у французькому парляменті є 491.

Після подання обчислень голосів у першій турі виборів, лідер комуністів Марше признав значну їхню поразку й окреслив новий період „важким" і заповів всебічну самокритику дотеперішнього поступування і шукання причин невдачі.

Після другої тури виборів президент Міттеран переведе зміну кабінету відповідно до висліду виборів. Тоді почне він переводити далі свою політику змін „на ліво", яку він вже започаткував цілим рядом вагомих рішень.

Візита Гейґа...

(Продовження зі стор. 1)

дилася на продаж Китаєві модерного технологічного устаткування, включно з модерними компютерами. Американська сторона запропонувала, а китайська прийняла проєкт створення окремої комісії для промислу й торгівлі, яка розроблятиме пляни господарської співпраці. Рішено піднести кількість консулярних станиць з трьох до п'яти. Для розгорнення співпраці американських нафтових компаній з китайським урядом рішено вислати спеціяльну американську комісію до Китаю, яка прослідить і устійнить усі формально-правні, фінансові й інші аспекти тієї праці.

Устійнення й договорення закінчив Гейґ такими словами у своєму прощальному тості: „Наші розмови показали, що американці й китайці можуть працювати разом, щоб протиставитися намаганням інших народів осягнути реґіональну й глобальну гегемонію."

В часі своєї першої пресової конференції після замаху на нього Президент Реґен потвердив становище, зайняте державним секретарем в Пекіні й пояснив, що ЗСА ведуть свою співпрацю з приятелями в світі без огляду на поставу Совєтського Союзу.

Український Національний Музей у Чікаґо

На початку цього року обрано нову управу Українського Національного Музею у Чікаґо, до якої, побіч дотеперішніх працьовитих і відданих інституції членів управи, вибрано й ряд нових осіб, повних запалу та нових ідей. Одною із таких нових членів управи нашого Музею є Анна Кульчицька, яка зразу за одноголосною підтримкою інших членів управи взялася за організування імпрези „Показ українського народного одягу".

Ця цікава програмою імпреза відбулася під зарядом Українського Національного Музею у Чікаґо у неділю, 5-го квітня цього року, в залі дому СУМ-А при Чікаґо вул. Варто уважати те, що організатор імпрези А. Кульчицька, не занедбуючи Богом даний їй талант знаменитого організатора, постійно підготовляє різні оригінальні, цікаві та інформативні тематикою виставки, в яких демонструє перед українською, як також й американською публікою красу, багатство й історичну спадщину української вишивки та ноші з різних закутин нашої незабутньої заокеанської батьківщини. Глядач на таких виставках має нагоду слідкувати за моделюванням молоденьких і старших віком українок, що вміло представляють красу історичної, народної чи стилізованої української ноші, подивляючи при тому багатий вахляр у кроях та вишивках організаторки такої імпрези, яка також є знаменитою кравчинею.

Точно о год. 2:30 по полудні голова УНМузею мгр Еміліян Басюк відкрив імпрезу під заг. „Показ українського одягу", привітавши численних гостей. При цьому голова Музею накреслив плян праці на майбутнє цієї історичної української інституції, висловлюючи довір'я до нового обраної управи, до якої увійшли члени, повні запалу та конструктивних плянів. Він поділився із присутніми своїми здоровими плянами для розвитку та ще більшого спопуляризування серед американського та українського суспільств цієї нашої гордости — УНМузею.

Опісля під фортепіяновий акомпаньямент Надії Савини конферансьє мгр Ліда Ткачук, привітавши гостей, заповіла заплянований А. Кульчицькою програму вечора та приступила до пояснювання кожного модельованого одягу. Варто уваги й те, що ці пояснення — наукова довідка — були також підготовані А. Кульчицькою, яка не одну днину провела над книжками, вивчаючи все, що написано про народне мистецтво, а зокрема про українську вишивку, та шукаючи при цьому за описом чи ілюстраціями автентичних, чи то народних чи клясичних строїв — одягу зі сивої давнини України. Додаткові інформації збирає вона й від колишніх мешканців даної місцевости, щоб таким чином якнайкраще уточнити вишивку чи крій її експонатів, чи знову доповнити новими свою багату вже колекцію української народної та стилізованої ноші. Заповзято досліджує вона також символіку вишивок, історію кроїв та відповідні кольори, вживані при вишиванні в окремих частинах України. Безумовно, окрему вагу вона присвячує ноші її рідної Бойківщини (походить вона із села Дністрик Головецький). А. Кульчицька при компонуванні вечірніх одягів чи при виробленні сценічних строїв для декількох хорів чікаґської метрополії в широкому вахлярі користується моделями та сюжетом вишивки, що взяті з народної ноші.

І вже переноситься глядач у інший світ, бо на сцену граційно виступає Н. Осійчук, зодягнена в мальовничий одяг Харківщини, вітаючи присутніх згідно староукраїнського звичаю хлібом і сіллю. Опісля на сцену виступили Н. Лидик, яка моделювала оригінальну (із XIX ст.) ношу Київщини; М. Павлик промоделювала типову ношу з Чернігівщини, а О. Мельник продемонструвала перед публікою оригінальну ношу з Полтавщини (з XIX ст.). Молоденька М. Оришкевич продемонструвала красу народної ноші із Житомирщини, а С. Косачевич промоделювала народну ношу Волині. А. Білинська

(Закінчення на стор. 4)

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч.СІЧ"-„ГОЯ" СК 0:0

Цими фінальними змаганнями за першенство „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліґи Ню Джерзі, які відбулися у неділю, 17-го травня, „Ч. Січ" закінчила свій 25-ий з черги сезон копаного м'яча. Звітова зустріч, як і вислід чотирьох інших чолових дружин тієї дивізії, ще не вирішили долю цьогорічного чемпіонату, за який це в кількох залеглих зустрічах боротимуться три клюби: ПАЛ, „Вісла", і „Гоя". Ремісувавши в своїх двох останніх змаганнях, „Ч.Січ" вже втратила можливість вийти першуном. Під сучасну пору „Ч.Січ" ще займає спільне друге місце з „Вислою", але остаточний уклад кінцевого показника табелі ігор вирішать вже згадані залеглі зустрічі цим дружин кандидатів на перші три місця.

Якщо йдеться про звітові змагання, то пройшли вони безбарвно, хвилинами навіть хаотично, а змагуни обидвох дружин пописувалися тільки завзятістю та, головно перуанці, гостротою, якою ввесь час притягали на себе уваґу судді, який був змушений кількакратно витягати жовті картки-попередження. Кращі можливості здобути обидві точки мали господарі, коли після перерви заіснували добрі можливості відкрити конто голів, але їх не використали А.Бакун і П.Гунчак гарячково перестрелювши ворота „Гої" з найближчої віддалі. Слабше, ніж звичайно, заграв в центрі нападу Блаґий.

Підсумовуючи, одначе, цьогорічний сезон першої дружини „Ч.Січі", треба відмітити, що пройшов він досить успішно. Факт, що наша дружина була одним із поважних кандидатів на чемпіона „Мейджор Дивізії" і в зимовому турнірі в закритій залі здобула четверте місце на всіх 36, говорить сам за себе.

Очевидно, деякі „наші" любителі цього спорту мають більші вимоги і останньо пробують порівнювати рівень і обставини гри нашої дружини до „всемогучого" „Космосу", мовляв, там грають! Тому, що ми знаємо про таких наших симпатиків і в інших містах, де існують наші дружини, хочемо торкнутися цих думок. Там грають? Що там грають, знаємо досить добре, але, що тій грі не досить дасться до загальносвітової кляси, то це факт. Що там грають у кращих обставинах, хоч не дуже на вищому рівні від багатьох аматорських ліг, то це теж завдяки численним „нашим" симпатикам, які своїми сотнями долярів за сезонові квитки збагачують каси цих професійних клюбів, а в той самий час відмовляються набути квиток на цілий сезон української дружини тільки за кількадесять долярів. Оце і є та різниця. Справжній любитель гри копаного м'яча ніколи не відвертатиметься від гри навіть найскромніших дружин, а тим більше свідомий українець, любитель спорту, від існуючої української дружини, так як справжній любитель музики, культури, мистецтва й інших ділянок життя не може не підтримувати ці української ділянки, тому що в нашому довкіллі існують чужі на вищому рівні із самозрозумілих причин.

Наші діяльні спортові осередки в ЗСА і Канаді можуть дуже легко створити дружини копаного м'яча і в інших ланках спорту, якщо, замість голословної і не на місці критики, ці групи наших спортових симпатиків дадуть українським спортовим осередкам потрібну для цього моральну та особливо матеріяльну піддержку.

На протязі цьогорічного сезону в складі І-ої дружини „Ч.Січі" змагалися: М.Хамуляк, Ю.Бакун, В.Ткач, І. Чижович, А.Бакун, М.Чарний, Д.Бакун, П.Коваленко, В.Коваленко, Р.Колес, Р. Ганич, Д.Блаґий, П.Гунчак, М.Микуляк, Т.Ключик, В. Леонів, Ю.Юркевич, О.Пенцак, Т.Денисюк, М.Ціхоцький і А.Охрименко. Тренером спочатку був В.Леонів, а пізніше А.Охрименко.

Показник табелі ігор „Мейджор Дивізії" після цих змагань:

	Ігор	Точок	Голів
1. ПАЛ, Пассейк	17	24	40:13
2. СК „Вісла"	17	23	35:13
3. УСВТ „Ч. Січ"	18	23	36:21
4. Гоя СК	16	20	36:13
5. Арменіянс	17	20	30:28
6. Інтер-Сербія	16	18	34:20
7. Рома СК	16	17	34:20
8. Польські „Соколи"	18	10	23:41
9. Румунський СК	17	9	24:48
10. Овшен Кавнті СК	17	4	17:81

(от)

УСО „ТРИЗУБ" — ПОЛЬСЬКІ „ОРЛИ" 1:1

Дня 1-го травня ц.р. „Тризуб" відбув чергові змагання за першенство „Мейджор Дивізії" Пенсильванійської Ліґи, які закінчив ремісовим вислідом 1:1. Єдиного гола для „Тризуба" здобув Б. Санторо. Після цих змагань „Тризуб" займає у показнику табелі ігор четверте місце. До закінчення сезону „Тризубові" залишилися ще відбути гру з клюбом „Джермен-Ганґеріянс", вислід якої остаточно вирішить, яке місце займе в кінцевій табелі наша дружина. В передзмагу резерва „Тризуба" перемогла „Орлів" високим вислідом 5:1. Переможні голи для „Тризуба" стріляли: Б. Тадлі — 3 і Т. Нолен — 2.

(як)

УАСТ „ЧЕРНИК" ДЕТРОЙТ — „ІРАК" СК 3:2

У чергових ліґових змаганнях, що відбулися 3-го травня ц.р., перша дружина „Черника" здобула перемогу з клюбом „Ірак" вислідом 3:2. Інші висліди дружин „Черника": Резерва „Черник" — „Ірак" СК 4:2, новаки до 8 й 8 року „Черник" — Воррен СК 2:2; дружина до 10 року „Черник" — Фрейзер 0:4; дружина до 12 року „Черник" — Ліґанс СК 2:0; дружина до 14 року „Черник" — С. Клюб 3:2; дружина до 16 року „Черник" — Макомб 2:1; дівчата до 12 року „Черник" — Експрес 0:1.

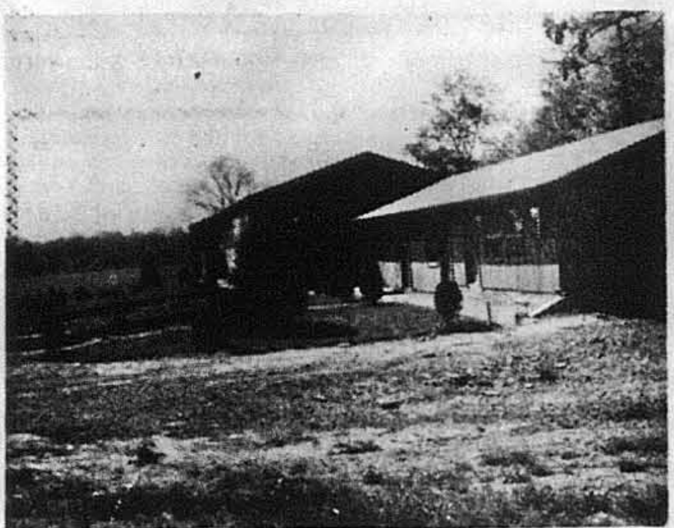
„ЧЕРНИК" — „КІКЕРС" СК 0:1

У неділю, 10-го травня ц.р., 1-ша дружина „Черника" зазнала поразки з клюбом „Кікерс" вислідом 0:1. Резерва перемогла резерву „Кікерс" вислідом 4:0.

В.Г.

ПІСЛЯ ОБ'ЇЗДКИ цілого ряду середньоамериканських країн, а в першу чергу Куби й Ель Сальвадору Ед Бродбент, лідер лівої Канадської Нової Демократичної Партії (НДП) виступив у Оттаві й подав свої думки про положення й дальші виглади Ель Сальвадору. Ед Бродбент твердив, що значна частина загальної опінії у тих країнах, а особливо на Кубі вважає, що в Ель Сальвадорі слід шукати політичної розв'язки, тобто при допомозі переговорів між політичними групами. Він їздив до Ель Сальвадору з наміром бути посередником для доповадження до таких переговорів, але його пропозицію уряд Ель Сальвадору відкинув, мотивуючи це тим, що незабаром в Ель Сальвадорі відбудуться вибори й громадяни будуть мати найкращу змогу виборчими картками виявити свою волю. Загальне воловиявлення дасть найкращу розв'язку, — заявив президент Ель Сальвадору Наполеон Дуарте.

Український Спортовий Осередок „Тризуб“ у Філядельфії розпочав сезон

Спортовий Клюб „Тризуб“

Філядельфія, Па. (с.г.). — Про УСО "Тризуб" з осідком у Філядельфії вже багато було написано на сторінках нашої преси за останніх 30 років його многогранної праці. А багато було написано тому, що цей спортовий осередок, який 1980 року відзначив ювілей 30-річної праці, приніс славу для українців не лише в Америці, але й у всій нашій діяспорі. Це ж „тризубівці", або, як їх назвала англомовна преса, радіо і телебачення „Юкрайнієн Нешеналс", перший раз в історії спорту копаного м'яча Америки здобули аж чотири рази чашу „Дювара". Здобувши звання чотирикратного чемпіона найвищої кляси в спорті копаного м'яча, „тризубівці", як справжні українські амбасадори, широко прославили українське ім'я серед американського світу.

Коли даємо заголовок статті, що Осередок розпочав сезон, то тут маємо на увазі не лише спорт, але також і працю на тризубівській посілості. Вже писалося і про те, що Управа УСО „Тризуб" в 1978 році закупила 32-акрову посілість в околиці Горшам біля Філядельфії за суму 180.000 долярів. Відтак до того докупила ще три акри, а зараз „Тризуб" є власником 35-акрової посілости. Пишемо власником, але тут не згадуємо про задовження-морґеджі. Все ж таки ніхто зі всіх українських спортових осередків в Америці не спромігся, щоб мати 35-акрову посілість і власний репрезентаційний дім-клюб. Одначе, сама посілість нічого не дає, треба на ній було побудувати, в першу чергу, спортові грища для копаного м'яча, відбиванкову площадку, навести порядок на посілості, збудувати дороги, що без корчування не обійшлося. А найважніше, треба було побудувати Спортовий Клюб, чи радше „дах над головою" для спортовців, симпатиків і гостей. І вірити не хочеться, що за неповних три роки з фарми, зарослої кущами і лісом, став модерний парк. Викінчено грища для копаного м'яча, збудовано „романтичну" над річкою площадку для танців й інших імпрез. Упорядковано дороги доїзду, площі до паркування, засаджено травники, до того посаджено сотні різних деревець, які подарували наші меценати подружжя Щеснюків, власники „Ганей Брук Норсері". Не можна поминути і того, щоб не згадати, що на посілості є модерна шкілка-теплличка, де вирощуються деревця, яку запровадив і нею опікується тризубівський агроном інж. Іван Скіра. Але найбільша атракція — це збудований модерний Клюб зі всіма вигодами. Там спортовці мають не лише свої кімнати, але є й інші влаштування. Напевно, читачі, які перед приїздом на вільну землю Вашінґтона мешкали в так званих ді-пі таборах у Німеччині й Австрії, пригадують собі, що майже в кожному таборі посередині був виложений з каміння чи іншого матеріялу тризуб. Перед ним відбувалися всі дефіляди „старої і нової війни" в часі національних свят. І якщо бажаєте пригадати ті тризуби, то поїдьте на „Тризубівку". Тут перед Клюбом пишається по-мистецьки виконаний тризуб, але не з каміння, а з живих зелених кущів, а біля нього синьо-жовті квіти. Архітектом тієї краси був інж. І. Скіра, або, як його тут звуть, пан-агроном. Справді у нього є й інші таланти, бож під Бродами „фурт - фурт ладував і набої подавав".

Як вже було згадано, площа була закуплена в 1978 році і за цей час вкладено там багато труду і грошей, яких завжди бракує. Але найважливішим є те, що тризубівці як на „зеленій траві" були "тімом" і тому громили противників, так і тепер „тімом" працюють при розбудові посілости. Вся праця є виконана без фінансової винагороди, тут кожної суботи десятки членів і симпатиків спорту — шарварком виконують різні роботи. Тут можна зустріти лікарів, професорів, інженерів і інших професіоналістів, які в суботу, а деколи і в неділю (прости, Господи) виконують різні праці. Але, щоб працю виконати, то треба різних матеріялів, іншими словами — потрібні гроші, яких так мало має Управа. Цим турбується найбільше Будівельний комітет, душею якого є інж. Богдан Сірий, що є відповідальним за будову. Він докладає усіх зусиль, щоб праці були закінчені перед ювілеєм 70-річчя Спортового Товариства „Україна", що якраз має відбутися на оселі „Тризуба" 20-го і 21-го червня ц.р. Тризубівці, а з ними і Філядельфійська Метрополія пишаються тим, що сюди з'їдуться колишні аси славної „України". Цей Ювілей можна назвати українською Олімпіядою. Тут зустрінуться спортові клюби „Україна" Торонто, „Україна" Монтреаль, „Чорноморська Січ" Нюарк, „Леви" Чікаґо, „Леви" Філядельфія, „Львів" Клівленд, „Черник" Детройт, СТ Рочестер, „УСК" Ню Йорк і „Тризуб" Філядельфія. Виступлять і молодечі організації СУМ-А Пласт і ОДУМ. Буде відслужена польова Служба Божа, буде забава, бенкет й інші несподіванки. Але найбільшою атракцією для колишніх „львов'яків" і гостей буде нагода зустрінути леґендарного „Леня" Скоценя, колишнього грача „України". Це він посилав „баняки" у ворота противників і здобував славу для українців. А коли наша „Україна" виграла з репрезентаційною польською командою „Погонь" з вислідом 6:2, то це було справжньою сенсацією для усіх українців Галичини.

Ювілейні святкування 70-річчя Спортового Товариства „Україна" заповідаються величаво. Як вже наша преса повідомила, прибув на ці святкування гість з далекої Австралії, славний спортовець і опікун молоді Омелян Бучацький. Приїдуть сотні спортовців і симпатиків з Канади, а відтак заповіли свій приїзд гості зі всіх стейтів ЗСА — від Каліфорнії до Мейну. Є сподівання, що прибудуть „ластівки" і з Европи й Південної Америки. Діловий комітет робить усі заходи, щоб цей славний Ювілей був величаво відзначений. А в цей самий час Фінансова комісія „Тризуба" турбується й „промишляє", де здобути фонди на сплачення поважних позичок-морґеджів. До того, біля посілости у сусідстві продається кілька акрова посілість, яку мусить купити „Тризуб" і тим самим мати запевнення, що там не „замухуються сусіди чорноморці", але не з Нюарку, себто не „Чорноморська Січ". Таких сусідів ми радо вітали б.

Конкретно щоб довести намічену працю на посілості до кінця, треба негайно роздобути 100,000 дол. Тому Управа „Тризуба" апелює до всіх колишніх спортовців різних команд, замешкалих у всіх стейтах Америки, а також у провінціях Канади, прийти з фінансовою допомогою. Ми хочемо зберегти нашу молодь, а зокрема тоді, коли вона горнеться до нас і бажає дальі прославляти українське ім'я на спортових майданах. Під сучасну пору понад дві сотні молодих спортовців гуртується біля „Тризуба" і для них все це робиться.

Управа „Тризуба" буде вдячна за будь-яку фінансову допомогу. Можна давати добровільні датки, а ще краще уділити безвідсоткову позичку на протяг двох років в сумі 250, 500 і 1,000 долярів. Управа виставляє письмову ґарантію, що позичка буде повернена.

Тож, дорогі читачі - земляки, допоможіть фінансами завершити велике діло, яке започатковано зі спізненням на 50 років. Усі інші етнічні групи мають по кілька своїх баварських чи тирольських посілостей чи клюбів.

Всі пожертви і безвідсоткові позички просимо висилати на адресу „Тризуба": 4932 Н. Брод вулиця, Філядельфія, Па. 19141.

Управа „Тризуба" на чолі з головою інж. Ігорем Чижовичем запрошує усіх земляків до участі в Ювілейних святкуваннях 70-річчя Спортового Товариства „Україна" - Львів, що відбудеться, як вже було сказано, 20-го і 21-го червня на посілості „Тризуба". Приїжджайте всі здалека і зблизька, є багато місця для паркування авт. Буде добірна українська кухня, будуть і напитки для „спрагнених", а при тому буде й нагода зустрінутися зі знайомими зі всіх околиць. А якщо не бачили ніколи в житті леґендарного „Леня" Скоценя, то побачите його під час Ювілею, і тому всі їдемо на „Тризубівку" в Горщам, Па., при Кавнті Лейн і Ловер Стейт Ровд, що є поміж головними дорогами 309 і 611, на захід від Філядельфії.

Звернення УМХС

Українська Медично-Харитативна Служба, колишній Український Червоний Хрест, провадить шляхетну самарянську працю уже тридцять шість років після Другої світової війни. Нелегко це нам приходить, бо брак фінансових засобів, які здобуваємо через збірки. Зеленосвяточна збірка ввійшла вже особливо у традицію й стала символом лучби українського громадянства з тими нашими нещасними людьми, які потребують помочі. Хоч під час Зелених свят пригадаймо собі що між нами є бідні, які потребують матеріяльної допомоги, самітні, безрадні, хворі на різні недуги, душевно хворі, інваліди ще з двох світових війн, пошкоджені у різних катастрофах і т.п.

У Німеччині та в інших країнах переводять грошові збірки для цього роду людей — Червоний хрест, різні харитативні установи, дає поміч держава й річно збирають десятки мільйонів грошей, від пожертв рідко хто відмовляється.

УМХС допомагає потребуючим не лише у Німеччині, Австрії, Бельгії, Югославії, але також поза залізною заслоною — в Україні, Польщі, Чехо-Словаччині, Румунії. Жадної помочі не одержує УМХС ані від німецького уряду, ані від його харитативних установ, лише удержується з добровільних пожертв українців.

Тому прохаємо Вас дуже з нагоди Зелених свят зложити лепту на допомогу вашому ближньому й тим допоможете нам допомагати.

На бажання висилаємо офіційну посвідку для фінансового уряду (пожертву можна відписати від податку).

За Головну Управу УМХС
о.протодиякон д-р Б.Сенишин голова

Інж. Г.Комаринський секретар

Д-р Олекса Вінтоняк фін.референт

УВАН в Канаді вшанувала св.п.проф. Дмитра Дорошенка

У дні 19-го березня цього року проминуло повних 30 років від часу, коли в Мюнхені, Німеччина, помер Дмитро Дорошенко, перший президент Української Вільної Академії Наук, який очолював цю установу від 1945 до 1951 року. УВАН в Канаді присвятила своєму президентові та видатному історикові, як теж співтворцеві української держави (він — міністер закордонних справ 1918 р.) окрему сесію 24-го травня в приміщеннях Централі КУК.

Доповідь про наукову працю Д.Дорошенка читав д-р Олег Ґерус, професор історії Манітобського університету. Доповідач підкреслив великий науковий і публіцистичний дорібок Д.Дорошенка, його професорську працю на УВУ від 1921-1951 року, очолювання Українського Наукового Інституту в Берліні від 1926-1931 р., виклади на Богословському факультеті Варшавського університету 1936-1939, як також у Канаді виклади в Колеґії св. Андрея та інші. Д.Дорошенко, сказав доповідач, являється автором приблизно тисячі наукових і публіцистичних праць, а серед цього числа такі наукові твори, як двотомний „Нарис історії України", „Історія України 1917-1923" та численні інші. Він теж написав цінні мемуари п.н. „Мої спомини про моє давнє минуле" та „Мої спомини про моє недавнє минуле" в чотирьох томах, які вийшли у Львові в 1923 р. Проф. Ґерус наголосив теж, що Дмитро Дорошенко — один з перших українських істориків, який розглядав історію України зі становища державно-творчого мислення.

Другий доповідач цієї сесії д-р Михайло Марунчак поділився своїми споминами про св.п. Д.Дорошенка як викладача празьких університетів, УВУ та Карлового університету. Згадав теж, що в Українському Науковому Інституті в Берліні під кермою Д.Дорошенка працювали пізніше такі вчені, як проф. Б.Крупницький, д-р М.Антонович, д-р Ігор Лоський, д-р М. Гнатишак та інші. Проф. Д.Дорошенко був скромної вдачі й нерадо ділився споминами про свою державницьку працю на пості комісара Галичини і Буковини за часів петербурзького Тимчасового Правління та міністра закордонних справ Української держави. Тільки на настирливе прохання заінтересованих проф. Д.Дорошенко відкрив деякі таємниці минулого. Говорив він, що в номінації його на на комісара Галичини і Буковини приймав участь сам М.Грушевський, а великий вплив у цьому відношенні мав Земський Союз, який очолював П.К.Линниченко дідич з Поділля. Секретарем цього союзу був випробований великий політичний діяч Галичини д-р Теофіль Окуневський, який був конфінований російськими військами і жив впродовж двох років у Києві. Коли Д.Дорошенко обняв комісарства Галичини і Буковини, Городенщина, домена д-ра Т.Окуневського, втішалася опікою Д.Дорошенка. Тут існувала єдина українська гімназія за часів російської окупації.

Після доповідей вив'язалася ширша виміна думок, в якій взяли участь: о. д-р С.В. Савчук, проф. Я. Розумний, інж. В. Севериненко, інж. А.Качор, який поділився своїми споминами про перший вибір Д.Дорошенка на першого президента УВАН, С.Мокрій та інші. Сесію провадив д-р О. Баран.

СЬОМИЙ З'ЇЗД КОЛ. УЧНІВ ЗАЛЬЦБУРЗЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

Кергонксон, Н. Й. — Організаційний комітет Зальцбурзької гімназії, головою якого є Леся Хоркавців-Яськів, а секретарем — Ліда Юрків-Белендюк, повідомляє, що в днях 3-го і 4-го жовтня ц. р., тут на Оселі УНСоюзу — Союзівці відбудеться Сьомий З'їзд колишніх учнів Зальцбурзької гімназії та зустріч із професорами цієї школи.

Інженери Торонто вшанували президента „Інко-метал"

В суботу, 4-го квітня, в Інституті св. Володимира в Торонто відбулася цікава зустріч: Товариство Українських Інженерів в Канаді та Клюб Українських Підприємців і Професіоналістів у Торонто за ініціятивою інженерів влаштували спільний вечір-вечерю, на якій гостем і головним промовцем був д-р Володимир Курилюк — президент „Інко метал".

Вечір відкрив голова Товариства інж. Я. Соколик, молитву відмовив інж. Ільницький. До вечері, яку приготовила Анна Пендзей, засіло понад 100 членів обидвох товариств з родинами та гостями. По вечері господар вечора інж. Соколик представив гостей головного столу та присутніх на залі інженерів — президентів різних компаній. Приємно було бачити, скільки наших людей займають чільні та відповідальні становища в канадській індустрії Я. Кінах привітав присутніх від Товариства Підприємців і Професіоналістів.

Доктор Іван Винницький, металюрґ, професор університету у Вотерлю, оригінально представив головного промовця д-ра В.Курилюка Перше, ніж говорити про нього, показав фільм про компанію „Інко-метал", якої д-р Курелюк є президентом. „Інко-метал" має свої філії в 20-ти країнах світу, має 52,600 працівників, є найбільшим продуцентом ніклю в світі. Приголомшуючі числа, статистика, роди праці — це все миготіло на екрані. А після фільму д-р Винницький представив особисто гостя вечора, з родиною якого родина Винницьких вже довгі роки знайома. Представив і дружину доктора Ґеню Курилюк, яку Володимир Курилюк, студіюючи на Торонтонському університеті, зустрів в УНО на Коледж.

Д-р В.Курилюк у сконденсованій промові, виголошеній частинами двома мовами — українською та англійською, говорив про працю інженера, як і про те, що, щоб могти в індустрії іти далі, сьогодні вже не вистачає мати знання тільки інженера. Він підкреслив потребу дальших студій для осягнення вищого щабля в індустрії.

Товариство Інженерів запросило на цю зустріч і студентів, головно інженерії. Коло 20 молодих людей, яким ТУІК зафундувало цю зустріч-вечерю, обступили по формальній частині д-ра В.Курилюка і ще довго з ним говорили про можливості та перспективи їхніх майбутніх професій.

По слові д-ра В.Курилюка була коротка, приємна мистецька програма: сопрано Оксана Макогон при акомпаньяменті Адріяни Рихлицької і бас Леонід Скірко, він не тільки член Канадської Оперної Компанії, але також член Товариства Українських Інженерів в Канаді, — при акомпаньяменті Ляриси Кузьменко, виконали кілька оперних арій, романсів та пісень. Оксана Макогон, інж. Леонід Скірко та Адріяна Рихлицька подарували свій виступ на ціль вечора. А ціль того вечора була дуже гарна! Чистий дохід з імпрези обидва товариства призначили на сплачення боргу Інституту св. Володимира.

На закінчення програми д-р Смильський від Інституту св. Володимира розказав історію створення інституту та подякував за приємний вечір з користю для доброї цілі.

Д-р В.Курилюк з дружиною ще перед вечерею оглянули цілий комплекс будинків Інституту з театральною залею, музеєм тощо.

Вечір залишив приємне враження, а один з присутніх щиро сказав: „Я дійсно гордий, що я українець."

Оксана Бризгун

Український Національний...

(Продовження зі стор. 3)

промоделювала оригінальний народний стрій (з початку XIX ст.) з її рідного села Серафинців на Городенщині, а М. Куриляк — народну ношу (оригінал із початку XIX ст.) із Жаб'є на Гуцульщині. І. Ткачук із грацією представила публіці красу гуцульської народної ноші (оригінал із XX ст.). Модельки Г. Дрогомирецька, Х. Канафоцька та Ґ. Кринціґлова промоделювали народну ношу Буковини (оригінали з початку XX ст.). Симпатична Л. Чурма представила глядачам красу (оригінал з XX ст.) народного одягу Лемківщини, а Г. Шалева зарепрезентувала ношу (з XIX ст.) цієї мальовничої закутини України. Відтак К. Косик промоделювала стрій із с. Дмитрик Головецький на Бойківщині, а С. Кавка та Н. Осійчук показали публіці народні ноші з Бойківщини. Модельки О. Мельник та Л. Косик промоделювали народну ношу (з XIX та початку XX ст.) Закарпаття, а І. Ткачук — сучасний одяг звідти ж. Х. Канафоцька зарепрезентувала народний одяг із околиць Старого Самбора (Бойківщина), а І. Ткачук з чуттям промоделювала реліквію із с. Дністрик Головецький на Бойківщині — оригінальну сорочку, що була пошита ще в 1855 році. Далі слідували покази народної ноші з Харківщини (моделювала Н. Лилик), Одещини (М. Павлик) та з Буковини (моделювала К. Косик).

Після короткої перерви, підкріпившись кавою і солодким, публіка зі захопленням знову слідкувала за модельованими вечірніми та стилізованими одягами, прикрашеними вишивками. Деякі тут модельовані вишивки, пошиті А. Кульчицькою, відзначаються своєю історичною формою, як, для прикладу, сукня О. Мельник, яка виразно вказує на стиль з XVII ст., стиль пануючої тоді касти — української шляхти та боярства. А С. Кавка вміло промоделювала сукню-туніку, яка вказувала на стиль з княжої доби. Атракцією була також чорна, прикрашена червоним широким взором вечірня сукня, модельована Г. Дрогомирецькою.

Під кінець цієї цікавої і багатої програмою імпрези конферансьє мґр Л. Ткачук представила присутнім організатора цього вечора А. Кульчицьку, подякувала їй за такий великий вклад праці для спопуляризування української вишивки і ноші та за випозичення цієї багатої колекції, яка є власністю організаторки.

Додатковою атракцією під час цього приємного вечора було те, що модельки, немов різнобарвні пацьорки намиста, довгим шнурком проходили поміж столами, за якими сиділи глядачі.

Отже, треба признати, що побіч деяких недотягнень, вечір — „Показ українського народного одягу" був успішним і приніс чікаґському українському Музеєві так завжди потрібні фонди, а гостям приніс насолоду та забуття щоденних турбот.

КОНЦЕРТ УЧНІВ ПРОФ. ЗОЇ МАРКОВИЧ

Філядельфія, Па. — В суботу, 20-го червня ц. р., тут у залі Джакобі мюзік компані, при 17-18 Честнат вулиці, відбудеться концерт учнів, студентів проф. Зої Маркович. В програмі: сольові, два піяно дуети на чотири руки і два піяно дуети на вісім рук; твори Баха, Брамса, Моцарта, Гайдна, Лішта, Коломийця Кабалевського, Безкоровайного, Шутя, Барвінського, Заремби, Косенка, Ревуцького, Людкевича і Лисенка. Участь беруть 22 учні. Початок концерту о год. 5-ій по полудні; вступ вільний.

А. Лупиніс перебуває...

(Продовження зі стор. 1)

Звільнили його після відбуття реченця в 1967 році. На волю вийшов з паралізованими ногами — до батьків привезли його на ношах. Лікарсько-трудова експертна комісія дала йому першу групу інвалідности без щорічного переобстеження, на все життя.

По двох роках, у 1969 році, ставши на милиці, він поїхав до Києва, щоб вступити на філософський факультет Київського університету. Декан факультету Таучер послав його до заступника голови партійного контролю при ЦК КПУ Підіпригора. Той йому заявив, що „навіть, маючи 20 балів з 20, ніщо не поможе. Починайте від нуля, ідіть на завод, у цех, перейміться пролетарською ідеологією, завоюйте довір'я робітничого колективу, станьте членом партії, тоді — будь ласка."

В грудні 1969 року Лупиніс вступив на заочне відділення економічного факультету Української Сільськогосподарської академії.

У квітні 1970 року він уже міг ходити без милиць; почав працювати адміністратором у концертовому відділі Київського музичнохорового товариства.

28-го травня 1971 року А. Лупиноса заарештували за те, що прочитав вірш „Я бачив, як безчестили матір" на традиційному вшануванні Шевченка біля його пам'ятника 22-го травня.

Суд, назначений на грудень, не відбувся „через хворобу голови суду", правдоподібніше через те, що на суд прибули А. Д. Сахаров, І. Світличний і Л. Плющ. Три дні пізніше суд, на якому не було ні родичів, ні адвоката, ні підсудного, проголосив вирок про примусове лікування в спецпсихлікарні (СПЛ). Експертизу проходив в Інституті Сербського, у Лунца. (Після першого арешту в 1956 році, за висновком Київської лікарні ім. Павлова, Лупиніс був здоровий).

15-го січня 1972 року його привезли до Дніпропетровської СПЛ. У січні 1974 року послали на комісію, щоб виписати з лікарні. Проте, замість виписати, йому призначили активне лікування галоперідолом — три ін'єкції денно. На той час він уже дістав 40 інсулінових шоків, сульфазин, тезерцин в ін'єкціях, трифтазин і той самий галоперідол.

Через два місяці головний психіятр МВС СССР проф. Рибкін обстежив Лупиноса і зробив висновок: „Відмінити лікування і виписати якнайшвидше". На підставі цього висновку в червні 1974 року його знову представили до звільнення і знову відмовили. Лупиніс звернувся до Міністерства охорони здоров'я, до Медслужби МВС СССР, до Президії товариства невропатологів і психіятрів. У результаті його перевели до іншого відділення та провели слідство, — як йому вдалося написати і вислати скарги.

Через пів року після нової комісії завідуюча відділенням Каменецька відмовилася лікувати Лупиноса галоперідолом; тоді його перевели до іншого відділення.

У вересні 1976 року А. І. Лупиноса перевели до Алма-Ати до спецпсихлікарні, де „лікування" почали спочатку, оскільки Дніпропетровська СПЛ не прислала жодних документів з історії хвороби. В лютому 1977 року відбулася перша комісія, яка вирішила поставити справу про зняття діягнози Лупиноса на розгляд загальної конференції лікарні. На запити комісії з Дніпропетровської СПЛ замість історії хвороби надіслали відомості про Лупиноса, як про особливо небезпечного державного злочинця. Три наступні запити теж не дали наслідків.

У 1978 році медкомісія представила А. Лупиноса до виписування. Суд вирішив продовжувати „лікування" в лікарні загального типу. 8-го квітня 1978 року його перевезли до Київської лікарні ім. Павлова, де йому сказали: „В червні будете вдома". Але в травні прийшло розпорядження перевезти Лупиноса до Черкаської обласної психіятричної лікарні (в місті Сміла), запевняючи: „Звідти вас відтазу випишуть".

26-го листопада 1979 року лікарня вислала матеріяли про виписання до Київського обласного суду. Відповіді комісія не дістала, але на словах у лікарні сказали, що після Олімпійських Ігрищ вишлють матеріяли ще раз, і тоді вже довго чекати не доведеться.

І зненацька 21-го червня 1980 року наказали збиратися та повезли до Дніпропетровської СПЛ. Виявляється, що 10-го червня відбулося засідання Смілянського районного нарсуду, на якому було вирішено відіслати Лупиноса до Дніпропетровського СПЛ. Постанова цього суду не відрізнялася від постанови Київського суду 1971 року. Був тільки один додаток: втеча — звинувачення, обґрунтоване тим, що Лупиніс одного разу, з дозволу санітара, перебув декілька годин з рідними і в призначений санітарем час вернувся до лікарні. Між іншим, у лікарнях того типу надають хворим відпустку на кілька днів.

(У грудні 1979 року, коли померла мати Лупиноса і батько телефонував до лікарні та вислав телеграму про смерть, Анатолія не відпустили на похорон. Він звертався до начмеда (начальника Медичного відділу), до головного лікаря і секретаря парторганізації — всі йому відмовили, хоч два тижні перед тим розпочали перед судом клопотання про припинення примусового лікування).

Дніпропетровська СПЛ не прийняла Лупиноса, оскільки не було ніяких документів, крім вироку з 1971 року, і його знову повернули до Сміли, а звідти етапом до Орловської спецпсихлікарні системи МВС, де він перебуває досі.

26-го червня 1980 року батько Анатолія Іван Трохимович Лупиніс написав скаргу до Черкаського обласного суду, але її не прийняли, бо в нього не було документу про опікунство. Коли ж він зажадав копію документу про опікунство, йому сказали, що ці документи загубилися, і запропонували оформити опікунство ще раз. Таким чином документ про опікунство має пізнішу дату, ніж скарга.

Адреса Анатолія Івановича Лупиноса: 302018, г. Орел ул. Разградская 6, ИЗ-55/I „А"-1

ПОНАД 70 ОСІБ були поранені в околиці Міннеаполісу і Сейнт Пол в кінці минулого тижня в наслідок великих бур з вітром силою понад 70 миль на годину і зливних дощів. Місцеві чинники зарядили висилку військових відділів в деякі місцевості, щоб рятувати людей і майно. Несовісні особи, використовуючи хаос і втечу населення, грабували не тільки великі маґазини, але також добиралися до приватних помешкань. Торнада бушувала також в інших стейтах, зокрема в Тексасі, Огайо, Іллиной й інших. У Тексасі, наприклад, населення терпить від виливу багатьох рік. Зливні дощі і бурі сягнули також аж до стейту Мериленд, знищуючи по дорозі дерв'яні хати, телефонічні стовпи та інші забудування.

СОВЄТСЬКИЙ РОЗВІДУВАЛЬНИЙ ЧОВЕН появився ненадійно для американської прибережної сторожі у водах Лонґ Айленду, перепливши кордон американських прибережних вод і опинився практично на американській території. Спостерігачі при тому відмічують цікавий факт, що совєтський корабель чомусь появився в тому місці, де внедовзі відбудеться випробування нового американського підводного судна „Огайо", який має на своєму покладі ракети типу „Трайдент". Військові чинники при тому підкреслюють, що совєтські човни рідко коли запливають на води Лонґ Айленду. Існує думка, що совєтський розвідувальний корабель має за ціль слідкувати за випливом підводного човна „Огайо" в океан і тому він заздалегідь займає стратегічне місце, з якого найкраще наглядати за рухом американських кораблів. Очевидно, прибережна сторожа ЗСА звернула увагу командуванню совєтського човна, що він знаходиться на недозволеній віддалі від берегів ЗСА.

„Обмін посланнями"

(*Продовження зі стор. 2*)

дали б вагомости Декларації, але б повідомили Церкви про те, що Ваша Святість не благословляє і не сприяє вибраному українськими католицькими єпископами шляхові відносин поміж Церквами сьогодні. Я переконаний, що тільки такі Ваші дії будуть у стані загоїти створене напружене становище. Я очікую якнайшвидшої відповіді Вашої Святости, щоби ми могли знову продовжувати наше терпеливе і повне взаємної братерської любови прямування по шляху до справжньої єдности у Христі.

З незмінною до Вас в Господі любов'ю

Пімен, Патріярх Московський і всієї Руси

22 грудня 1980 року
місто Москва
No.2677

* * *

Його Святості Пімену Патріярху Московському і всієї Руси.

Дякую Вам за листа з 22-го грудня 1980 року, в якому в дусі братерської і християнської відвертости Ви мене інформуєте про побоювання і про почуття гіркоти, які викликала у Священному Синоді Московського Патріярхату заява, опублікована за підписом українських католицьких єпископів після їх засідання в Римі в кінці листопада минулого року.

Хочу запевнити Вас, Ваша Святосте, що я уділив Вашому листові найбільшу увагу у зв'язку з тим важливим значенням, яке я надаю розвиткові все більш братерських відносин взаємного довір'я поміж нашими Церквами. Тому я спішу відповісти в такому ж дусі братерської і християнської відвертости, бо тільки цей дух, — я певний, — зможе розпорошити всі непорозуміння.

В час візити в Рим митрополита Крутицького і Коломенського Ювеналія, за яку мені хотілося подякувати Вашій Святості, я мав можливість обговорити з ним це питання. Митрополит зустрічався також з кардиналом Владиславом Рубіном, який брав участь у засіданнях українських католицьких єпископів, що зібралися були в Римі з метою представлення кандидатур на вакантні єпископські катедри і для обговорення різноманітних аспектів своєї пастирської діяльности, яку ведуть вони серед своїх вірних, розсіяних по багатьох країнах світу. Як імена кандидатів, так і всі рішення Синоду повинні були бути подані мені на схвалення.

Проте, без будь-якої попередньої консультації хтось дав знати в пресу про проєкти, обговорювані в Синоді. Святіший Престол, твердо залишаючись на позиції, яку він завжди зберігав по відношенні прав українців католиків, шкодує, що така публікація мала місце ще до того, як я сам ознайомився з цими документами, але незабаром він (Святіший Престол) повідомив всі нунціятури в країнах, де існують громади українців-католиків, про те, що ці тексти не були схвалені і тим самим позбавлені будь-якого офіційного характеру. Рівнож було вимагано не публікувати і не розповсюджувати ці документи. Жадний орган Святішого Престолу не згадав про це.

Сподіваюся, що ці уточнення усунуть побоювання Вашої Святости. Не слід, щоб минуле ставило під загрозу те, що Господь здійснив у наших Церквах з часу II Ватиканського Собору. В Тиждень молитви про єдність і на другий день після відправи Літургії в Сикстинській каплиці з усіма членами Римської Курії, моїми співробітниками в моїй щоденній праці, коли ми взносили молитви про виконання волі Господа „Нехай будуть всі одно", мені хотілося б ще раз сказати Вам про мою непохитну волю продовжувати під проводом Святого Духа просуватися по шляху, накресленому II Ватиканським Собором, дух і напрям якого непрестанно давали мені надхнення з самого початку мого понтифікату.

Запевняю Вас, Ваша Святосте, в найщирішій і братерській любові в Христі, нашому Єдиному Господеві.

Іван Павло II

У Ватикані, 24-го січня 1981 р."

Як ми зробили...

(*Продовження зі стор. 2*)

і надмірно довгими руками робить враження жирафи, і так його ми зараз „охрестили". Помірко — цілковита протилежність. Нижчий, присадкуватий, товста шия, робить враження чотирокутної скрині.

Вдарив ґонг! Михайло тримає руки в боксерській поставі, але з місця не рухається. Його противник також стоїть, з руками спущеними вниз, і це всіх переконує, що він боксу також, мабуть, не нюхав.

Наші прихильники заревли: „Бий! Бий!" Михайло пригадав собі, мабуть, мої науки і стукнув ногою по дошках рінґу — аж загуло. Потім, як замахнеться правим п'ястуком у напрямі голови противника, — він втратив рівновагу, не вцілив, куди міряв, і приклякнув на праве коліно. З цієї постави зовнішньою частиною рукавиці, — як то у нас казали „на віґля", — б'є противника в правий поличник. Наші прихильники шаліють на радощах, захоплені такою боротьбою: „Бий! Бий!"

Я вже нічого не чую, лише рев та свист. Суддя дає упімнення Помірковi. Однак, Михайло на це не зважає і женеться за „стшельцом". Вдається йому кілька правих „серпів", нарешті ґонг, і кінець рунди. Садять Михайла на крісло, і всі кричать: „Добре, добре, бий так далі, бий, бий, бий!

В другій рунді Помірко атакував, а противник втікав. третя рунда була вже дуже повільна, бо обидва вже зовсім „попухли", але якось ще на ногах держалися. Помірко атакував безперебійно й тому мав рішучу виграну. Коли вдарив ґонг на закінчення останньої рунди, Помірка вхопили і на руках занесли до роздягальні, вигукуючи: „Слава! Слава!" Кричали наші львов'яни „Україна" виграла і увійшла до „А" кляси.

Після змагань Левицький дав мені 20 злотих на таксівку, щоб відвезти Помірка до хати. Переодягнувшись, виходимо на вулицю і бачимо, як Михайлового противника ведуть попід руки його товариші до таксівки.

Кажу: „Михась, подивися, як „стшелєц" волочить ногами". Я хотів їхати таксівкою, але Михась не хоче і каже: „Знаєш, приятелю, переможцеві не личить їхати таксівкою, хай їде той побитий „стшелєц".

„Гаразд, — кажу, — на свіжому повітрі краще для тебе". Йдемо прямо на вечерниці до Народного Дому на вул. Рутовського.

А на вечерницях я ще добре не скінчив другого танцю, як мене кличуть: „Ходи, бо Помірко вмирає!" — Бідака захворів після почастунку щирих симпатиків. Тепер я вже завів Михайла до таксівки. — „Так приємно, — казав Михась, — сісти на м'яке сидження", — і зараз таки заснув. В домівці клюбу ми з Миколою Скрипієм поклали Михайла на ліжко і, роздягли лежачого і він проспав до ранку.

На другий день читаємо у часописах про ці змагання: „Приятелю, — каже Михайло — за один вечір така слава! Та ж то треба б було написати цілі томи праць, щоб стільки в газетах писали!"

Після цих змагань Помірко взявся серйозно до тренінґу. По двох місяцях змагаємося з жидівською дружиною. Противник Помірка високий і здоровенний вантажник — міхоноша, вага понад 100 кілограмів. Виглядав як Геркулес із довгими м'ясистими руками. Після ґонґу Михайло кидається на свого противника з серією ударів, які вже добре вивчив. Удари летять раз горою, раз низом. Велетень виразно має цього досить, хоче піддатися, старається піднести руки вгору, але на нього сиплеться град ударів, серія „серпів" на шлунок. Врешті вдалося великанові відірватися від Помірка і піднести руки простесенько вгору. Помірко виграв по одній хвилині боротьби.

Весною 1938 року відбулися змагання юніорів (до 18 року життя), Помірко здобув перше місце і першість Львова в юніорській категорії.

Я в цей час жив в Тернополі і доїздив до Львова на змагання. З Тернополя прийшли до „України" два добрі змагуни Шолдра і Дайчак, обидва технічно заавансовані. Шолдра швидкий, давав з себе все, що міг, мав сильні удари і скорі рефлекси.

Коли „Україна" увійшла до кляси „А", Шолдра залишився у Львові до кінця, але Дайчакові не сподобалася праця і він повернувся до Тернополя. Наша ланка боксу їздила на змагання до Перемишля і Ряшева, а останні змагання перед вибухом війни відбулися у Станиславові.

Після приходу совєтів до Галичини мені запропонував Жирко навчати боксу в „Палаці піонерів" і я погодився, бо платня була 250 рублів на місяць, а ця стипендія, яку я мав також, була лише 150 рублів. Але по правді за ці гроші і так нічого не можна було купити.

З початком квітня 1940 року відбувалась у Києві „Спартакіяда". Участь брали дружини з різних ділянок спорту з усіх обласних міст. Дуже гарно і чисто боролися боксери з Харкова і Києва. Львівські боксери змагалися з збірними Києва, Одеси і Сталіно. З наших боксерів брали участь у цій „Спартакіяді" Білий і я, а решти не пригадую, крім Пшибильського і Подковіча з польських дружин перед війною.

Організація „Спартакіяди" була погана, не було ні одного спільного тренінґу, думаю, що всі недоїдали. Останнього тижня дали нам „талони", за які ми діставали обіди в якійсь кухні, де був колись ресторан.

Якщо мова йде про спортові осяги нашої львівської збірної, то „Тосько" Білий виграв всі три змагання; польські змагуни Пшибильський і Подкові програли всі боротьби. В першій боротьбі проти змагуна з области Сталіно я мабуть вивихнув правий палюх, бо рука була погано забандажова перед боротьбою. Другу боротьбу я також виграв (на точки), а до третьої взагалі не станув, бо рука спухла і дуже боліла. Після повернення з Києва мені вдалося дістатися до кордону і перейти „на зелено" на Захід. В Кракові, де я стрінув Влодка Сію і багатьох інших знайомих зі Львова, виявилося, що мій правий палюх таки був зломаний. Не було з нами на „Спартакіяді" нашого опікуна і секунданта Влодка Сії...

АЯТОЛЛА ХОМЕЙНІ далі публічно обговорює справу президента Іраку Абольгассана Бані-Садра. Після того, як він заявив, що Бані-Садр може далі бути на пості президента, день пізніше він поставив передумови для того. Найважливішою передумовою є, щоб Бані-Садр публічно вибачився перед всім іранським народом за те, що він виступав проти мулл і їхньої політики. Парлямент Ірану, який скликано спеціяльно для обговорення справи Бані-Садра і рішення, що з ним робити далі, відложив свою сесію. Одначе кожної хвилини, як це вже було не раз, він може змінити своє рішення. Про противників теперішнього режиму Мохаммеда Алі Раджая аятолла Хомейні заявив в одній із своїх промов у мечеті, де його слухачами були самі мулли: „Вони самі копають собі гроби". І справді, день після того відбувся бомбовий замах на Бані-Садра. Вибухла бомба в частині приміщення, де він жив. У той час Бані-Садра не було в тому приміщенні, бо він тепер живе в невідомих місцях, які він постійно міняє.

ПЕРША ЗУСТРІЧ СТУДЕНТІВ БЕРЛІНСЬКИХ ВИСОКИХ ШКІЛ

Торонто, Канада. — Перша зустріч колишніх студентів і студенток високих шкіл в Берліні відбудеться в суботу й неділю, 5 і 6-го вересня ц.р., в Шератон сентер готелю в Торонто. Різноманітна програма, доповіді, виставка наукових і мистецьких праць „берлінців", бенкет з мистецькою програмою і балем, оглядини міста тощо. Службу Божу відправлятиме в неділю, 6-го вересня о. д-р П. Романишин, останній парох української католицької церкви в Берліні в асисті Отців, колишніх жителів Берліна. Організаційний Комітет зустрічі очолюють: д-р О. Волянський, проф. д-р П. Воробій, д-р П. Глібович, інж. М.Когут, М. Лоґуш, проф. д-р М. Мельник, д-р Р. Смик і інж. В. Яріш. Ближчі інформації можна отримати пишучи на адресу: W. Jarish 64 Stevenharris Dr. Etobicoke, Ont., Canada M9 C1V1, тел.: (416) 621-9895.

РЕЧНИК КИТАЙСЬКОЇ Асоціяції Патріотичних Католиків, яка на протязі довше як 20 років управляла життям китайських католиків і не визнавала юрисдикції Риму над собою, запротестував проти назначення Римом архиєпископа Домініка Танга.

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що дня 13-го червня 1981 р. відійшов від нас назавжди, на 57-му році життя,

бл. п.

МИКОЛА ПЕТРОВИЧ СЕВЕРИН

ПОХОРОН в п'ятницю, 19-го червня 1981 р., о год. 9-ій ранку з української православної церкви Св. Тройці при Брум вул. в Ню Йорку, на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку —

брат — ОЛЕКСАНДЕР з родиною

МАРІЙСЬКА ДРУЖИНА ім. НЕПОРОЧНОГО ЗАЧАТТЯ
при українській Католицькій церкві св. Юра в Ню Йорку
ділиться глибоко сумною вісткою, що в понеділок, 15-го червня 1981 р., несподівано, відійшла у Вічність

бл. п.

ДАРІЯ КОМАРИНСЬКА

довголітня і всіми вельмишанована і люблена голова Марійської Дружини, членка Комітету Будови Церкви св. Юра та щиро віддана працівниця серед української спільноти.

ПАНАХИДА в середу, 17-го червня 1981 р. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, о год. 7:30 веч.

ПОХОРОН в четвер, 18-го червня 1981 р., о год. 9-ій ранку з церкви св. Юра на цвинтар Gate of Heavem.

В невимовному смутку проводжаємо Дорогу бл. п. Покійну нашою щирою любов'ю, сердечними молитвами, а опечаленій Дочці з Родиною, складаємо наше щире співчуття.

МАРІЙСЬКА ДРУЖИНА ім. НЕПОРОЧНОГО ЗАЧАТТЯ

В ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого
Дорогого
і Невіджалуваного
МУЖА, ТАТА і ДІДУНЯ

бл. п.

ВАСИЛЯ КУЗЬМИ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в суботу, 20-го червня 1981 р., о год. 8:30 веч.
в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й.

Про молитви за спокій душі Покійного просять:
дружина — НАДІЯ
з ДІТЬМИ та ВНУКАМИ

В ПЕРШУ СКОРБНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Незабутньої
МАМИ і БАБУНІ

бл. п.

АННИ ЧАЙКОВСЬКОЇ

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

будуть відправлені
в соборі Св. Софії в Римі,
в українській католицькій церкві в Лос Анджелес
і дня 22-го червня 1981 р. о год. 8:30 ранку
в церкві св. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Просимо згадати Покійну в цей день у своїх молитвах.

ДОНЬКА з РОДИНОЮ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої
МАМИ, БАБЦІ, СЕСТРИ і ТЕТИ

бл. п.

ІРЕНИ ЗАБОЛОЦЬКОЇ

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в неділю, 28-го червня 1981 р., в церкві св. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., о год. 9:15 ранку,
і церкві св. Володимира в Ґлен Спей, Н. Й., о год. 9-ій ранку.

Про молитви за душу Покійної просять:
донька — ДАРІЯ ДОЛИНСЬКА
з чоловіком і сином
і Родина

ДЕЯКІ УСПІХИ здобули на конференції посадників в Луївіллі співробітники президента Роналда Реґена для економічної програми Уряду, але контрольована демократами конференція неґативно поставилась до обмеження Урядом деяких соціяльних програм і тому на думку політичних спостерігачів не треба сподіватися суцільного схвалення урядової програми цією конференцією.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла від нас у Вічність 23-го травня 1981 року
наша Найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

АННА ВРУБЛЕВСЬКА

з дому ГРИЦАЙ

Почуваюсь до обов'язку цією дорогою скласти найщирішу подяку усім за вислови співчуття та численну участь у похоронних обрядах.

Дякую парохові церкви св. Духа в Брукліні о. Ю. Бінковському і п. Л. Рейнаровичеві за відслуження Панахид через два вечорі.

Дякую п-ву Подусовським і п. Т. Шевчук за поміч в моїм горю і полагодження всіх справ. Ще раз дякую всім Тим, які знайшли час і відпровадили Покійну на місце Вічного Спочинку.

Дякую теж за пожертви на Служби Божі за спокій душі бл. п. Анни. Нехай Вас всіх Бог нагородить.

І. ВРУБЛЕВСЬКИЙ, муж

Ділимося сумною вісткою з Рідними й Приятелями, що 7-го червня 1981 р. в Денвері, Колорадо, несподівано, на 93-му році життя, відійшла у Вічність

бл. п.

СОФІЯ з ПЕЛЕНСЬКИХ ГАЛУНЬ

Народжена 21-го квітня 1888 р. в м. Комарно, Зах. Україна.

ПАНАХИДА була відправлена дня 9-го червня 1981 р. в Денвері, Колорадо, а ПОХОВАННЯ відбулося 11-го червня 1981 р. в ЕВАНСТОНІ, Ілл.

Покійна залишила у глибокому смутку:
доньки —
МАРІЮ з чоловіком ДАНИЛОМ БЛОХ
й ОЛЬГУ з чоловіком ЄВГЕНОМ СЕНТОН
та вісім внуків і вісім правнуків
ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

ПОДЯКА

Візьми сину піску в жмені,
Посій його по камені!
Як той сину пісок зійде,
Тоді Неня к'Тобі прийде!

З волі Всевишнього, 2-го травня 1981 р. широкими небесними плаями, відійшла на Вічну Ватру
наша Найдорожча
НЕНЯ, БАБУНЯ та ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ІРИНА-ОРИСЯ ВЕРГУН

В цій скромній подяці, ми не в силі висловити нашу вдячність Всім Тим, що в ці дні горя, ділили з нами наш безмежний біль.

З глибини душі і щирим серцем ДЯКУЄМО:

Високопреподобному о. Архипресвітерові Василеві Осташеві за довголітню духовну опіку й уділення Тайни Маслосвяття нашій Нені на ложі смерти.

За слова розради на Панахиді, Жалобну Службу Божу і похоронні обряди в церкві Богоявлення і на цвинтарі.

Церковному Хорові та його дириґентові інж. Ярославові Матковському.

Високоповажаним і Дорогим Лікарям: Д-рові Теофілеві Артимовичеві за синівську опіку через повних 25 літ, д-рові Ірені Зєнкевич — як домашньому лікареві останніх літ і д-рові Борисові Шміґлеві за опіку в шпиталі і в годині смерти.

Всім, що на склоні 91-го року життя, не забували за Старушку.

Голові Українського Золотого Хреста, п. Ярославі Зелез за надгробну промову над могилою Почесної Голови місцевого Відділу ім. Олени Теліги.

ВП. п. мґр Ярославі Томич та ред. Іванові Дурбакові, які промовляли в похоронному заведенні і на цвинтарі від близької Родини.

ВП. п. д-рові Михайлові Лозі за зворушливе слово від Приятелів над могилою.

Гаряча подяка делеґації Українського Світового Об'єднання Гуцулів, яка прибула в прекрасних і стилевих жабівських строях та дала небуденне тло всім похоронним обрядам, — а то найближчому Сусідові з Гуцульщини п. Михайлові Бельмезі, голові УСОГ, за прощальні слова в гуцульському говорі над могилою „Гуцульської Нені", як звали Її Красноїльці!

П. Михайлові Мочернякові з Ворохти за прощальне голосіння верховинської трембіти, п. Василеві Михайлюкові з Яворова за несення домовини, як рівнож ВП. Панам: інж. Маркові Лонкевичеві — голові Українського Патріярхального Т-ва, проф. Евгенові Орищиному і кузенам: інж. Ігореві Березовському та д-рові Богданові Боднарукові, що супроводили нашу Неню на Вічний Спочинок.

Дорогим і довголітнім Приятелям нашої Нені ВП. п. Наталії Фіґлюс і п. мґр Евгенії Цісик, що з далека прибули попрощати Покійну у далеку дорогу.

Подрузі пп. сен. Христі Ковч і п. Марусі Лозинській за неоцінену поміч в критичні години.

Дорогим Членам Родини з Торонта за прекрасні квіти і урядження тризни в домі Покійної Матусі, та найближчим Сусідам п-ву Зені й Іванові Кірчеям та Всім, що своєю присутністю на похоронах, вшанували пам'ять нашої Нені, чи то жертвами на Служби Божі, чи на „Патріярший Фонд Св. Софії".

Всім, що на вістку про смерть Матері, надіслали щирі співчуття.

П. Михайлові Яцковому, — власникові похоронного заведення за зразкове переведення похоронів.

Нашу подяку кінчимо словами гуцульської колядки:

„НАЙЖЕ ВАМ БУДЕ БІГ НА ДОРОЗІ!
НА ПЕРЕХОДІ, НА ПЕРЕВОЗІ!
ДАЙ БОЖЕ!

Син — РОМАН з дружиною МАРІЄЮ
Невістка — ІВАННА, вдова по синові БОГДАНОВІ, з дітьми і внуками в Україні

Рочестер, в травні 1981 р.

В ЄРУСАЛИМІ ВІДБУЛАСЯ одноразова зустріч усіх тих, які пережили гітлерівські табори і живуть до сьогодні в різних країнах. До зустрічі були запрошені жиди й нежиди. Зібралося коло п'яти тисяч людей з 23-ох держав. До них долучаться ті колишні кацетники, які живуть в Ізраїлі. Ціллю зустрічі є зложити документи про загинулих у таборах смерти, про знущання над людьми, звірства: кожен прибулий повинен привести зі собою кам'яну плитку з вирізьбленими іменами і прізвищами членів його родини, які загинули в кацетах. Так само повинен зложити магнітофонну касетку зі записом його переживань у таборах смерти. Всі ці матеріяли будуть зложені у відомому пам'ятнику Яд Вашем. Яд Вашем складається з пам'ятників, музею та архівів, присв'ячених жертвам гітлерівського голокосту. Крім людей, які були в таборах, можуть узяти участь і ті особи, що були переслідувані на волі. До участі запрошені також діти живих і неживих жертв концентраційних таборів. Для дітей зорганізовані окремі імпрези з дискусіями, інформаціями тощо. Важливою частиною цих імпрез будуть панелі нащадків; ці нащадки поділяться своїм розумінням голокосту та його наслідків.

Відбулися загальні збори Відділу УККА у Філядельфії

У неділю, 17-го травня, тут відбулися загальні збори Відділу УККА з численною участю платників УНФонду: 354 голоси, а саме 277 осіб управнених і 77 мандатів від організацій.

У наслідок висліду XIII Конґресу Українців Америки, що відбувся в жовтні 1980 року в Філядельфії, загальні збори мали бурхливий характер. Після відкриття зборів проф. д-р Петром Стерчом, головою Відділу УККА, з зазначенням знаменних подій місяца травня в історії України, після віддання пошани померлим визначним громадянам Філядельфії за останню каденцію і проведення молитви головою Християнського Руху д-р Миколою Ценком, секретар Мирон Баранецький подав порядок нарад.

Тоді представики організацій Визвольного Фронту запротестували, вимагаючи документальної провірки кожного платника і організацій перед голосуванням за прийнятям порядку нарад (речник д-р Іван Скальчук). Вони твердили, що певне число присутніх, маючи плачену вкладку тільки за один рік і нижче як 25 долярів за працюючу особу, не мають права на голосування. Д-р П.Стерчо відповів, що тут є багато постійних довголітніх платників УНФонду, а частина громадян платила тільки за 1980 рік, перервавши свою платність у попередніх роках з різних причин.

Д-р Стерчо додав, що поіменної перевірки суми вплат ніколи попередньо не провадилось на загальних зборах УККА в Філядельфії теж і за часів головства д-ра І.Скальчука, і технічно це неможливо провести, бо це забрало б забагато часу; перевірку провадить при вступі на залю Реєстраційна комісія на основі лист вплат, включно з надісланими листами з Централі УККА.

Д-р І.Скальчук заявив, що хоч цього не практиковано раніше, тому що ніхто не вимагав, він це тепер вимагає. Д-р П.Стерчо пригадав, що під час XIII Конґресу, на основі Правильника Конґресу, комісії конґресові звітували на пленумі і пленум голосував і прийняв висліди комісії. Дискусії на основі того правильника не допускалось. Мґр Уляна Дячук, голова Фінансової комісії Конґресу і скарбник Екзекутиви УККА, відповідаючи на запити, сказала, що поодинокі особи, зокрема емирити й інваліди, які бажають бути членами УККА, але неспроможні платити повних 25 долярів, а тільки менші суми, повинні мати право бути членами УККА. Тільки для участи в Конґресі треба мати заплачену вкладку мінімум за три роки, сказав д-р Стерчо.

На це повідомлення д-ра П.Стерча почались вигуки опозиції до проводу Відділу „Неправда". Після дуже гострої виміни думок і обвинувачень виступив ред. Ігнат Білинський, який прочитав вийнятки з постанов різних конґресових нарад, починаючи з 1958 року, де, за його твердженням, сказано, що тільки постійні платники УНФ є управнені до голосування і що вкладка є в сумі 25 дол. від працюючої особи. Між іншим, усім відомо, що вкладка в 1958 році була 20 долярів, а не 25 дол., і що висота вкладки є в основі дезидератна, а не вимогою, маючи на увазі добровільність участи членства нашої громади в УНФонді.

Вислухавши реляції ред. І.Білинського, д-р Стерчо зарядив голосування над порядком нарад зборів. Коли вигуки протесту не вгавали, він попередив, що збори можуть не відбутися при такій поведінці присутніх. Він пояснив, що на залі є доволі багато тих платників, які, хоч останніми роками не платили вкладки з різних причин, тепер, після висліду XIII Конґресу, зактивізувалися і хочуть виявити свою волю, що їм, як членам різних громадянських організацій, вповні належиться. Не можливо виключати громадян, які хочуть працювати в системі УККА. На запит, чи вони почувають себе членами УККА, — вони відповіли піднесенням реєстраційних карток: „Так".

Тоді заряджено голосування над порядком нарад. Голосування виказало: 176 голосів за і 93 голоси проти. Подано пропозицію на вибір президії, яку обрано. Очолив її проф. д-р Богдан Гнатюк; заступники: д-р Микола Ценко, Ілярій Мазепа; секретарі: Мирон Баранецький, інж. Юрій Іхтіярів, інж. О.Михайлюк. На трикратний запит, чи є інша листа, ніхто іншої листа до президії зборів не подав. Вибрано комісії: Верифікаційну, Номінаційну і Резолюційну. Перед звітом голови Відділу д-ра П. Стерча більшість членів організації Визвольного Фронту в протесті опустили залю нарад, заявивши, що збори незаконні і будуть опротестовані.

Дальші наради проходили в спокої, згідно з встановленим порядком нарад. Д-р Б.Гнатюк, предсідник, запросив присутнього ред. І.Білинського як члена президії СКВУ до президії зборів, що заля підтримала оплесками. Ред. І.Білинський однак волів залишитися на своєму місті.

Звітували: д-р П.Стерчо, голова, за цілість проробленої роботи Відділу за останню каденцію. Це була важка і відповідальна праця Відділу, з якого з політичних міркувань вийшли 14 місяців тому члени організації Визвольного фронту, вимагаючи уступлення голови д-ра П.Стерча.

Наступний звіт був фінансовий, поданий скарбником Петром Тарнавським, що подав докладне звідомлення і потвердив, що Філядельфія і цього року є першуном збірки УНФонду: 13,630 дол.

За Контрольну Комісію звітував голова її д-р Б.Гнатюк. Звіт виявив касові і банкові книги в повному порядку. Д-р Б.Гнатюк запропонував уділення абсолюторії уступаючій Управі з признанням за працю.

Від Товариського суду звітував голова його д-р Олександер Білик.

Після звітів відбулася дискусія над ними. На всі запити дано вичерпні відповіді, після чого збори ухвалили абсолюторію уступаючій Управі з признанням (з 4-ма голосами проти). Звітували комісії: Верифікаційна, очолена Петром Тарнавським, і комісія Провірки протоколу з попередніх загальних зборів, очолена мґр В.Яцевим. Протокол потверджено. На внесок Номінаційної комісії, очоленої інж. Михайлом Ничем, в склад якої входили Віра Кліш (СУА), мґр Уляна Мазуркевич, мґр Іван Скочиляс, П.Тарнавський, Дмитро Ткачук і мґр В.Яців проведено голосування над запропонованими кандидатами до керівних органів Відділу УККА в Філядельфії. Великою більшістю голосів (6 голосів проти) обрано Управу; до якої ввійшли: голова — д-р Петро Стерчо; заступники голови: Віра Кліш, СУА, (жіночі справи), Михайло Нич (адміністрація і зв'язки), д-р Микола Ценко (суспільна опіка), д-р Наталія Пазуняк (культ.-освітня референтура), Уляна Мазуркевич (оборона національних і людських прав), Ілярій Мазепа (зв'язки з фінансовими установами), Іван Даньківський (комбатантські справи), Анатоль Прасіцький; секретарі — Марія Касіян та Аскольд Рудакевич; скарбник — Петро Тарнавський; референт Українського Народного Фонду — Дмитро Ткачук; імпрезовий референт — Микола Бойчук, організаційний референт — Володимир Яців; референт Молодечих товариств - Юрій Іхтіярів; референт зв'язку зі стейтом — Володимир Дармопрай; референт зв'язків з містом — Володимир Василащук; референт Товариства Інженерів — д-р Лариса Заїка; члени Управи: Ірена Скульська, Маріянна Михайлюк, Роман Швед, Юрій Данилів, Петро Ґенґало, Олександер Михалюк Михайло Осташ, Сидір Новаківський, Олександер Процюк; Контрольна комісія: голова — д-р Богдан Гнатюк; члени — Іван Скочиляс, Мирон Баранецький, Іван Даниленко, Роман Гевко, Петро Гурський і Роман Клос; Товариський суд: голова — о. митрат Степан Біляк; члени: Микола Алексевич, д-р Петро Клюк, Василь Хилько, Михайло Караман, Володимир Зуляк, Осип Петрович; Дорадча Рада: голова — д-р Олександер Черник; члени: д-р Леонід Рудницький, Марія Ганусей, Орися Гевка, Марга Шиприкевич, Іван Скіра, Іван Куземський, Володимир Медуха, д-р Володимир Пушкар, Володимир Винницький, Василь Геник, Юліян Головчак, Юліян Тагунчак, Віталій Трипупенко Петро Мотрук, Олег Бак-Бойчук, Орест Грабик, Роман Ярош, Микола Ящук, Ярослав Лучанко.

Д-р П.Стерчо подякував за довір'я громади і висловив свої думки про майбутню працю Відділу, закликаючи до ділової співпраці усіх присутніх і усю патріотичну громаду Філядельфії. За Резолюційну комісію, що складалася з осіб: д-р В. Пушкар, д-р Н.Пазуняк, д-р М.Ценко, інж. П.Гурський, інж. Н.Данилів і інж. І.Прасіцький, звітувала д-р Н.Пазуняк; резолюції прийнято з 5-ма голосами проти.

З палким привітом до полагодження існуючих непорозумінь між прихильниками і противниками проводу УККА після XIII Конґресу виступив д-р М.Ценко. Д. Ткачук, голова збірки, виступив з гарячим словом, доказуючи свою наполегливість добре провести збірку УНФонду, закликаючи до наладнання неузгоджень в громаді, що наступили після XIII Конґресу. Д-р Олекса Біланюк висловив вдоволення, що філядельфійська громада прийшла і виявила свою думку й готовість до праці; це те, що треба було провести на XIII Конґресі.

Д-р Б. Гнатюк у заключному слові подякував громаді за участь і конструктивні рішення і висловив сподівання, що в майбутньому знайдеться спосіб спільної праці всієї громади для загального добра української справи.

Співом „Ще не вмерла Україна" закінчено збори.

Н.І.

Український Музичний Інститут —Школа в Ню Йорку

Наближається закінчення шкільного року в усіх школах нашої країни. В кожній школі відбуватимуться кінцеві іспити, градуації, шкільні імпрези. Для молоді — це кінцевий змаг, напруга ума, пильности, довгоочікувана радість із завершення цілорічної праці та отримання заслужених оцінок і признання. Матимуть цю радість теж учні Українського Музичного Інституту в Ню Йорку, що закінчили музичні заняття, завершуючи їх річним музичним концертом-пописом, який відбудеться у п'ятницю 19-го червня, в 7-ій год. вечора в залі Українського Інституту Америки 2 Схід, 79-та вулиця.

Український Музичний Інститут, заснований 1952 року в Ню Йорку, веде музичну педагогічну працю інструментальної музики, кляс. фортепіяну і скрипки серед української молоді, під проводом кваліфікованих вчителів музики. На протязі трьох декад Український Музичний Інститут, відділи якого, крім Ню Йорку, діють по більших осередках українського поселення в ЗСА, випустив із своїх шкіл десятки випускників–піяністів, скрипалів, що виявляють вже себе в американському музичному світі.

Кожнього року учні УМІ беруть участь у конкурсах молодих талантів, що їх влаштовують американські музичні виховні організації, такі як: Ассошіейтед Мюзік Тічерс Ліґ Ню Йорку, Нешенел Ґілд оф Піяно Тічерс, Тексас Мюзік Ліґ й інші, де здобувають перші місця посеред різнонаціональних груп, признання і похвали для своїх вчителів.

Музика — це показник рівня культури народу. Чим більша скількість вишколених музик, піяністів, скрипалів, композиторів, тим вище оцінюють такий нарід у світі. Наприклад, про польського піяніста світової слави Ігнаца Падеревського говорять, що він виграв на фортепіяні самостійну державу для Польщі в Першій світовій війні. Російському народові роблять культурну рекляму музики-композитори Чайковський (хоч він з походження українець), Рахманінов, Прокоф'єв, Мусорґський, а такі музичні велетні світової слави як Бетговен, Бах, Моцарт, Шуберт, чи ж не збагачують культуру німецького народу? Недарма, німці про себе кажуть, що в них „кожного мірошника донька грає на фортепіяні", а в кожній родині батько, син і внук виконують щовечора твори Бетговена, Моцарта, Баха.

Український нарід славиться своєю музичною культурою. Та в нашому народі, як от хоч би в нюйоркській українській громаді, діють добре розвинені хорові одиниці, народне музичне мистецтво — кобзарські школи, молоді музичні ансамблі легкого жанру, народна музична хореографія, та, проте, без плекання інструментальної клясичної музики музична культура даного народу неповна і незріла. Щоб змагання нашої музично обдарованої молоді на світовому форумі були успішними, українська громада повинна присвячувати більше уваги плеканню і вишколюванню молодих талантів. Таку нелегку працю в українській громаді виконує унікальна музична школа, Український Музичний Інститут, що виніс музичні традиції з рідних земель, в якому проводиться навчання основ музики, теорії, світової музичної літератури та плекається любов до української музичної творчости та вивчаються і виконуються твори українських композиторів. Таким чином, молодь дістає ще й національне виховання, що є важливим чинником для підростаючої молоді. Відомо, що музика впливає позитивно на психіку дитини, ушляхетнює її, розбуджує естетичні вартості та відтягає від шкідливих впливів довкілля.

Тож під кінець шкільного року громаді в Ню Йорку варто б поцікавитися успіхами нашої музично обдарованої молоді, виявити свою увагу до неї, взяти участь в їхніх концертах, приглянутися, як працює Український Музичний Інститут, а батькам, діти яких проявляють музичні здібності, винести корисну постанову: своїм дітям дати музичну освіту в українській музичній школі.

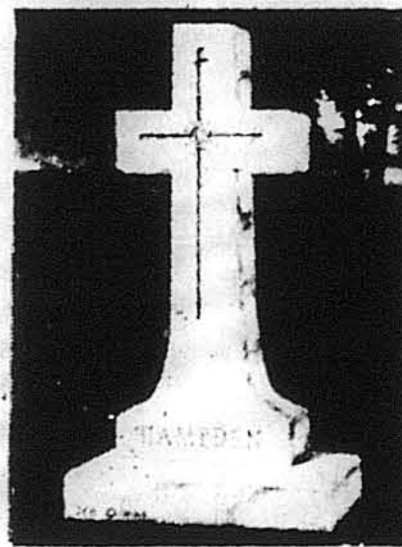
Оксана Луцька, голова Батьківського кружка УМІ

• РОЗШУКИ •

ПОШУКУЮ
ЧОРНОГО ЗИГМУНДА
син Яна.

Нар. 1929 р. в м. Варшаві, Ґарваліний район. Виїхав з Варшави до Канади 1939 р. з мамою, батько помер 1937 р. Батько походив з м. Мостиська, обл. Львів. Пошукує родина з України. Хто знав би про нього, або він сам, прошу тел.:
(201) 473-6947, U.S.A.

• REAL ESTATE •

Різне

• ДО ВИНАЙМУ •

• FUNERAL DIRECTORS •